

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 55

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

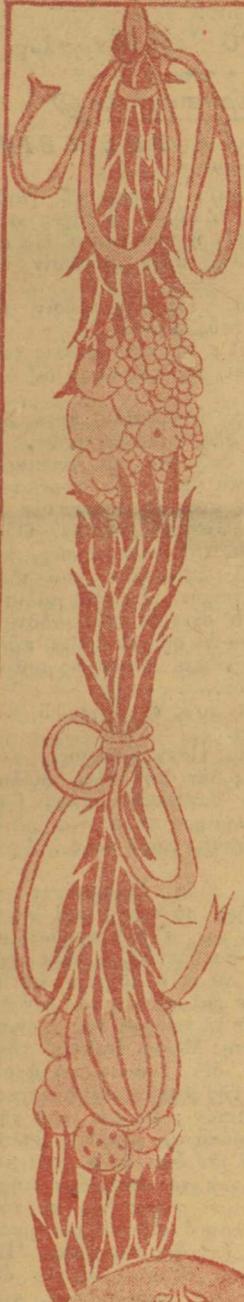
Ἐσωτερικοῦ Ἐτησίᾳ δρ. 10.- Ἐξέμ. δρ. 5
Ἐξωτερικοῦ , 15.- , 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὄρισμένον
ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον
ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄσκησιν

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Νομίζω, κύριοι, ότι η «Σφαίρα» απ' το σημερινό της φύλλο με την μία δεκάρα επί πλέον που προσθέτει στην τιμή της, κίμνει ένα βήμα προς τα εμπρός απ' τα σημαντικώτερα. Δεν το παίρνω το πράγμα απ' την βιομηχανική του άποψι ύπαρξη κι' αυτή και πρώτα-πρώτα αυτή—σας βεβαίω όμως, ότι δεν με πολυσκοπίζει—α—κινη καλά ο κ. Διευθυντής. Πάντως, θα δικαιολογήσετε, ήτο πολύ σοβαρό το ότι, με την ελλείψει του χαρτί και την σταθερώς αυξανόμενη τιμή του, ήτο υποχρεωμένη η «Σφαίρα» να παίρνει, οτι της έδιναν, οτι ύπαρχε δηλαδή στην αγορά (εφ' όσον δεν εισήδη με παρακαταθήκη ιδιική της), αυτό δέ που υπήρχε ήτο όλο και χειρότερο. Χειρότερο ναί, αλλά και ακριβότερο, ως το σημερινό όχι μόνο να μην αφήνει κέρδος, αλλά να παρουσιάζει και ζημιαν, την οποίαν η Διεύθυνσις ήτο υποχρεωμένη ν' αναπληρούε εξ' ιδίων. Καθώς ξέρετε όμως, ένα περιοδικό πρέπει, προπαντός, να στέκει γερά ως επιχείρησις, ο λόγος δέ, ο σοβαρότερος ίσως, της πανελληνίου διαδόσεως και ύπεροχής της «Σφαίρας», ήτο η στερεά οικονομική της βάσις και οργάνωσις. Αλλ' έδω και δυο μήνες, οι όποις της έκδόσεως έγιναν πάρα-πολύ δυσμενείς, περιοδικό δέ τόσης κυκλοφορίας διαναιούσιν να κερδίσουν, είνε ού να γίνουν, όταν δέ γάνη κιάλας, οσαδήποτε κεφάλαια κι' αν έχη, θα τα χάση. Είνε εξ' άλλου περιτό να πω ότι μοιραία συνέτεια της τριαύτης καταστάσεως, ή όποια θα παρευτείνετο, θα ήτο, αντί να καλύτερευέται εξελικτικώς εις εμφάνισιν και ιπεριεχόμενον, θα χειροτερευέται. Θά μου πής: γιατί και εις περιεχόμενον; Διότι, όταν γάνη τόσα απ' το χαρτί, δεν τρελλάθηκε να πληρωθή 1200 δραχμιας διά σύνταξι, όσα πληρώνει η «Σφαίρα», μόνη αυτή ήπ' όλα-άπ' όλα τ' άλλα περιοδικά. Όταν δέ λείψη τουτο, λείψη εκείνο. βλαστήμα τα' θα πάμε σάν τον κάρουρα... Και από όυτε η Διεύθυνσις, ούτε σεις—είμαι βέβαιος—θα τ' ήγήγρησθε. Έργετε λοιπόν ν' αποτραπή με κάθε θυσίαν. Και ή θυσία αυτή ήτο ή μία δεκάρα επί πλέον, διά την προσθήκη της όποίας, οσάς όμολογώ, από καιρό παρακινήσαν τον κ. Διευθυντή, όχι για να σφηνωμεθώσιν την έκτιμησιν των φίλων—για την όποια έχω τρανά δείγματα—, αλλά διότι ή εικόσάρα είνε έκπληρο πολύ, εις γίνη και μηδαμινόν. Κανένα περιοδικόν, κύριοι, σέ κανένα μέτρο του κόμου δεν ύπαρχει σάν την «Σφαίρα» με 20 λεπτά! Ο δέ λόγος είνε, όχι μόνο οικονομικός, αλλά και ψυχολογικός. Με 20 λεπτά, φίλοι μου, λουστρίζετε τα παπούτσιά σας! Δίκαιον και σωστόν είνε να διαφέρη τούλάχιστον κατά μία δεκάρα ένα έντυπον που δεν σάς προσφέρει μόνο μπουγιά και χαρτί, αλλά, διάβολε, και κάτι άλλο, μία πνευματική τροφή άνωτερου ύποθέτω του εύτελουσος σουσού της εικόσάρας. Είμαι άπολυτότατα βέβαιος ότι οι φίλοι, με σεις π' όδ' κ' ένα πράγμα; Κι' αν συνέβαινε να ύπηγοαν και άνθρωποι που να βαρυνκομύσων για την μία δεκάρα, θα τους παρακαλώσιν κι' από πριν, όταν ή «Σφαίρα» ήτο 20λεπτος, να μου έκαμναν την χάρι να μη την διαβάσουν. Αυτά.

Σφαίρα στη συνεργασία αυτή την φορά. Έγγραφο μόνο την «Γυναίκα» της Κας Γ. Παπασταύρου, όχι δέ και τών κ. κ. Ν. Ι. Γουτ., Ν. Νησ. (έχεις δικίον), Γ. Τουρπ., Σ. Γουτ., Ν. Αν. (ευχαριστώ), Αν. Κουν., Γ. Σταμπ., Δ. Κ. Ζαν., Κ. Κυρ., Ν. Βουλ. (μάλιστα), Μ. Κασ., και Σ. Μεγδ. Έλλείπει χώρου κ. κ. Στ. Μεσ. και Μ. Παλ. Πολύ ευχαριστώ κ. Κ. Σ. Τουαντ. Άρκει να είνε όχι άριστοεργήματα, όπως γράφεις, αλλ' έστω άπλωσ καλά. Έρωστό την προσοχή σας στη σημερινή πρωτοσέλιδη εικόνα του Καλλιτεχνίου της «Σφαίρας», τόν όποιον—παρά την μετ' άσθητότητος άποψηγήν συστάσων από της παρουσίας στήλης—συνιστά θεμελιώτα. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

Η «Σφαίρα», 30λεπτος

Υπεικόντες εις την ανάγκην, λόγω της υπερτιμήσεως του χαρτου, ανατιμώμεν από της σήμερον κατά δέκα λεπτά το φύλλον, ήτοι εις λεπτά τριάκοντα (30) Είμεθα βέβαιοι ότι οι αναγνώσται μας θα έκτιμηώσιν τας περιστάσεις, αΐτινες μδς αναγκάζουσι μετά λύπης μας να προδόμεν εις το μέτρον τουτο.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ ΔΙΑΒΑΣΕ, ΝΑ ΕΥΠΝΗΣΗΣ!

Πήγα να τούς επισκεφθώ και να μάθω νέα από την χαριτωμένη Ρίτσα. Το σπίτι του κ. Δώνη μου είνε σχεδόν συγγενικό. — Τα έμαθες; ο Περικλής έδωκε τα παπούτσιά στο χέρι του φίλου σου του Πέτρου! — Δεν με εκπλήσσει διόλου κυρία μου, άτηντησα. Σάς τα είνε π'εί έδω, αν ένθυμείσθε. Καλό παιδί ο Πέτρος, αλλά για την Ρίτσα δεν έκανε ούτε και για τόν κ. Δώνη, που ήξερα πώς ήθελε να κάνει γαμπρό νέο, με ζωή, κι' όμοιολογικό. Το λάθος είνε δικό σας, γιατί σεις τόν δέλατε...

— Ναί, μά νόμιμα πώς ήτο άνθρωπος... — Η πόρτα του σαλονιού ήνοιξε και ή χαριτωμένη Ρίτσα άνεργήθη με τα γέλια στο στόμα. — Το τρώς τό τυρί, Κωστανή; μου έλεπε γελώσα. — Το τυρί; τί θέλεις να πής; — Άκουσε λοιπόν να γελώσας; Έγχαμε προχθές τό πρώτο τραπέζι στον Πέτρο. Ο μπαμπάς τόν ειχε πάρει απόφασι πια και μόνο την εκκαίρια ζητούσε να τόν διώξη επίτελους να τελειώνουμε. Ήλθε λοιπόν ο Πέτρος κατά τις 6. Καθίσαμε όλοι στο σαλόνι. Άλλ' ως συνήθως, δέν άνοιγε τό στόμα του να πη λέξή... Σά με κύταξες μόνο κοκκινίσει όλος και τού εκόβετε ή φωνή, τού καιμένον... Ο μπαμπάς έκαιμε νόημα στην μαμά να μδς άφήσουν κ' έκείνος κρόφθηκε πίσω απ' την πόρτα της τραπεζαρίας να όη τί θα πη ο Πέτρος που θα ήμεθα μόνοι... Μά έκείνος, φίλε μου, σηκώθηκε και κάθησε στην άλλη άκρη του σαλονιού... Πέρασαν έτσι δέκα λεπτά, ένα τέταρτο... Σήκωσε τέλος φοβισμένος τα μάτια του και ψιθύρισε: «—Ωραϊός καρός...» — Ναί, τού ειπα, φάταξ!... Ο καιμένος έφαινετο άγωνιούσ που δέν τού άνοιγα συζήτηση, και τα μάτια του ειχαν ένα ύφος σάν να έλεγαν: «Μά τί να πω;» — Και όραία λιανά... πρόσθεσε μετά πέντε λεπτά. «—Ναί, όραία λιανά!» τού άπήτησα. Τά ειχε χάσει ο δυστυχής. Ήγωνία, ένθ' ο μπαμπάς μουμοιούριζε στην μαμά: «—Άσε με καλά, να τόν βγάλω έξω τόν βλάκα! άκούς; μόνο μ' ένα κορίτσι και να συζητή για τόν καιρό! τόν βλάκα...» Από την μεγάλη πόρτα της τραπεζαρίας έφαινετο ή ύπερτέρα που έτοιμαζε τό τραπέζι. Ο Πέτρος έκυτούσε προς τα εκεί... Σε λίγο ή Μαρία άκούμησε στο τραπέζι ένα όρατο κεφάλαια τυρί Όλλανδέζικο. Κουνήθηκε δυο-τρεις φορές άμχανών τού κάθισμα κ' έβρανα ειπε: «—Τό τρώεις τό τυρί, δεσποινίς...» Α, μ' έπιασαν κάτι νεύρα, και τί νεύρα, που μου ήλθε να τού πετάξω τό μαξιλάρι τού καναπέ κατακέφαλα. «—Όχι! τού ειπα. Με κύταξες μ' έταν τρόπος σάν να ήθελε να μου πής: «Τί πρέπει άκόμη να πω;» Τά μάτια του έπεσαν πάλι στο όρατο Όλλανδέζικο τυρί και ειπε: «—Ο άδελφός σας τό τρώει τό τυρί;» — Μπα κακός σου χρόνος! σκέφθηκα, τί έπαθε με τό τυρί; «—Μά δέν έχω άδελφός, τού ειπα. Έστριφογύρισε στο κάθισμα. Ένοιωθα τόν μπαμπά πίσω απ' την πόρτα νευρισμένον... Καλή ήτο κατάστασις αυτή! Μά έκείνος τά ίδια. Φάνηκε σάν να σκεφθηκε και πρόσθεσε: «—Αν είχατε άδελφό θα τό έτρωγε;» Δεν πρόφθασα να τού δώσω άπάντησι γιατί μπήκε ο μπαμπάς. «—Σεύρισε Πέτρο, τού λέγει, θα πάμε κάπου και θα μδς επιστρέψης να φύγουμε...» «—Μπα, ευχαριστώ, κ. Δώνη τού ειπε. Ίσα-Ίσα που έχω να διαβάσω «Δογματική»...» —Ναί, παιδί μου, άντε να διαβάσής... αλλά να διαβήσής λίγο και την «Σφαίρα» για να ευπνήσής... Άκου με που σου λέγω...» Έργουε κά ζεματισμένος άφου μδς κοληγήχιστε. «Στό καλό!» τού ειπαμε όλοι από καρδιά. Α, τόν κακομοιόρη... Κ. Ι. Τζερ.

Τετραόστιχα Σημάδια να σου γίνοντες τ' άμέτρητα φίλά μου που σουδνα όσον σ' έσφιγγα νεύρα, στην άγκαλιά μου. Να βλέπ' ο κόσμος να γελά καια και χαϊδεμένη να λή πώς παντρεύτηκεν ή χλωπολημένη.

ΑΥΤΟΙ ΤΟΙΣ ΚΑΡΡΟΥ (ήγον όμιλαιο επίπαρσοι) Ο τον ούκ Καλόγηρον ήγον Κακογηρον τόν Πάτερ Παζουόμιον τόν Σκιπιομετάμιον και Παπα Ρεπάνιον την χήραν γαστήν πολυσόξεδιέβη άπτην διαπύξ.

Απτός τρωγοπιον τα μάλα άποδοσειώδως έμπερι το πονηρον διαπαρτέτειν καθεσπερινοτό όποιον καθεμέρα [ειδώς] ώσπερ βούλεται ή έμαρτοτο συμπεθέρα. Έγώ δέ σκεπτείξ και κατιστάσιν άντιπλητέξ έξ άνδρασ και έμπερσοσ

σού μη περιπλάξο σχεσεσοφορικός μετ' ήρξος. Η γαι χήρ εκαιώθη περι διά την έργασίαν και ούκ μόνον περι διά έρωτολογικήν συνουλι... Έγώ δέ άπτός θα ένδιαιτρίβωμαι [σταν μετ' κοριτακιών]

Συζητούσαν τό αιώνιο ζήτημα της γυναικείας φιλαρσεκίας κ' ήθεο ο λόγος στην σημαία που άποδίρει ή γυναικα, σ' ένα φόνεμα, σ' ένα καπέλλο, στην άμφίσειν της έν γένει.

Ο Αγναθήγγελος Μοντέρνα σκίτσα Η ΠΟΥΚΑΜΙΣΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ

ΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Α τον ούκ Καλόγηρον ήγον Κακογηρον τόν Πάτερ Παζουόμιον τόν Σκιπιομετάμιον και Παπα Ρεπάνιον την χήραν γαστήν πολυσόξεδιέβη άπτην διαπύξ.

Απτός τρωγοπιον τα μάλα άποδοσειώδως έμπερι το πονηρον διαπαρτέτειν καθεσπερινοτό όποιον καθεμέρα [ειδώς] ώσπερ βούλεται ή έμαρτοτο συμπεθέρα.

Έγώ δέ σκεπτείξ και κατιστάσιν άντιπλητέξ έξ άνδρασ και έμπερσοσ

σού μη περιπλάξο σχεσεσοφορικός μετ' ήρξος. Η γαι χήρ εκαιώθη περι διά την έργασίαν και ούκ μόνον περι διά έρωτολογικήν συνουλι... Έγώ δέ άπτός θα ένδιαιτρίβωμαι [σταν μετ' κοριτακιών]

Συζητούσαν τό αιώνιο ζήτημα της γυναικείας φιλαρσεκίας κ' ήθεο ο λόγος στην σημαία που άποδίρει ή γυναικα, σ' ένα φόνεμα, σ' ένα καπέλλο, στην άμφίσειν της έν γένει.

Ο Αγναθήγγελος Μοντέρνα σκίτσα Η ΠΟΥΚΑΜΙΣΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ

Α τον ούκ Καλόγηρον ήγον Κακογηρον τόν Πάτερ Παζουόμιον τόν Σκιπιομετάμιον και Παπα Ρεπάνιον την χήραν γαστήν πολυσόξεδιέβη άπτην διαπύξ.

Απτός τρωγοπιον τα μάλα άποδοσειώδως έμπερι το πονηρον διαπαρτέτειν καθεσπερινοτό όποιον καθεμέρα [ειδώς] ώσπερ βούλεται ή έμαρτοτο συμπεθέρα.

Ανοικται επιστολαι

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΜΑΣΚΑΝ* Λώλα, Αφρησε τ' άσπεία, σέ παρακαλώ. Η, άφου σ' άρέσουν τέλος πάντων, έσο τούλάχιστον ελκικρινής και διακαία, και μη μου λές μόνο τί εκαινε ο έξαδελφός σου, αν έτρεμε ή όχι, αλλά τί εκαινες κ' έσύ. Πώς θέλεις αλλοώς να μορφώσω γνώμη;

Για να δση κανεις μία γνώμη όρθή, ειπεγ μία φορά κάποιος δεσποτης, πρέπει να ιδή την άλήθεια γυμνή, για να ιδή το καλό και το κακό της και τότε εσπουσιώθεις να μορφοση ν' άμωδωσ το δικό μου' στη μέση...

Σπεύδω είνδύς να σέ πληροφορήσω ότι οι στίχοι δέν είνε δικόι μου, αλλά του Λασκαράτου, κι' άς έχη αυτός τό κριμα τον. Τί νεώτερο με την Διευθυντρια; δέν μου έγραφεσ. Ξερείς τί; Άπεφάσινα μεθαόρι να έρθω να σέ παω ως έξαδελφός. Έννοείται ότι μόνον φίλξ τό όνοματι, αλλά και με διαθεσεις έξαδελφικός. Παντως για σέ πονεσο στο μπράτσο μη φοβήσαι, θα προσέξω! Επειτα είνε και τ' άλλο: μου ζήτησε και λεπτομερείες. Δέν έχω καρμιά άτηρησ, άγαπή μου, να σου τές πω, αλλά δέν λέγονται π' ανάθεμά τες... Ώς τόσο αν έπιμένής, μεθαόρι που θα είμαστε μόνοι... Λώλα μου' δέν θα σού γραφω ίσως άλλο γράμμα, έτσι; Άρεβουάρε λοιπόν.

Σε φίλε λαχταριστά Γιώργος Υ. Γ.—Μόλις την τελευταία στιγμή πήρα τό γράμμα σου. Έπερισε λοιπόν ν' άκουσης την διηγησ της φίλης σου—φραντζοματι τί αλοχη...—, για να πεσιθής ότι έχω δικίον; Έκτος του ότι υπήρχε κ' έγώ έξαδελφός, όπως ο ίδιος σου άμολογησα, έχω και κάποια περία αυτών των πραγμάτων, που δέν την άρνούμαι, αν και γνωρίζω καλά ότι δέν είνε προς έπαιμό μου, άφου είνε βρωμιά. Βλέπω όμως ότι και πάλι επανέρχεται στο αιώνιο ζήτημα τών σχέσεων τών δυο φίλων. Κτηνώδεις είνε, και—ποδς άντελέγει, κι' ο άνθρωπος κτηνός είνε—, αλλά περισσότερο ή λιγότερο, κατά τούς ανθρώπους. Όσο άνυψώνομε τόν εαυτό μας, τόσο πνευματοποιούμε τις σαρκικές όρμεις μας, ός που ή έκδήλωσις των να περνά άπαρτήρητη κι' ο κορσεσος των να γίνετα έλαχιστα αισθητός. Άλλά μία φιλοσοφικότερη εναντίσει της φύσεος και τόν νόμον της, μάς πείθει ότι έκείνο που λέγομε «κτηνώδες» δέν σερεταίει έμορφοίς, όταν ο άνθρωπος, ύψωμένος απ' την λεχη και την σκέψη, ιδή τον εαυτό του λούθεο μεσ' στη φύση, και τό γεννητήσιον έννοτικον ός μία εκφανσιν της δημοσυγκηκής δυνάμειος. Άπόδειξες οι άρχαιοι προγονοι μας, με την λατρεία του Πανός και του Διουσιού. Γι' αυτό, τέτοιον ζήτημα, ούεις έμφανισθήσε τόξ. Όσο όμως έμεις εξεκολουθούμε να είμαστε άνθελήγες στη σκέψη, τό πράγμα θα μείνη λίγο ή πολυ «κτηνώδες», κι' άλλος τρόπος να βολεψθή δέν ύπαρχε απ' την άποχη που συστήσει ο Τοποστή, ο μεγαλός αυτός παραστρατισμένος. Άλλ' ή άποχη δέν είνε εφαρμόσιμη γιατί άντεμάξεται την φύση, και ούτε ικανοποιεί, γιατί άντεμάξεται τό πρόβλημα, δέν τό λύει, και τό πρόβλημα μένει. Σε σκότσια όμως με τη φιλοσοφία μου, που είνε κι' άκαρη ως ένα σημείο. Μόνο με προφορική συζήτηση θα μπορούσα να σου έξειάλνω τις άποχρεισ, με τις λίγες γνώσεις που έχω. Εκείνο όμως που σου συνιστώ είνε, να μην ξαναπής ότι αισθάγεται άποστραφη στόν άνδρα. Γυναίκα που άποστραφεται τόν άνδρα—ξέρε το δέν είνε καλά ψυχολογικός. Κ' έγώ μδν δέν σέ παραξήγω, γιατί ξέρω ότι σ' ασθηματικώς λόγους άποκλειστικώς ορέλειται ή άποστραφη αυτή που λές, αλλ' ένας άλλος θα σέ παρεξηγήση φοβέξ, και με τό δικιο του.

Σε ξαναφιλώ, κι' όπως ειπαμε: δάρθω να σέ πάωω. Γιώργος

Η άρχη εις τό ύπ' άριθ. 47 φύλλον.

Ο α' τόμος της «Σφαιρας», Χαρτόδετος, με όραιον χροματισμόν εξώφυλλον, πουλείται εις τ' Γραφεία μας άντιδραχμιας 12.

ΚΑΛΩΔΙΕΧΝΗΣ εκ τών άριστων κατ' ήμιν, αναλαμβάνει ειδικώς, χυμν τών αναγνωστών της «Σφαιρας» την έκτέλεσιν οιασδήποτε μεγισθύνουσι με κρημν ή έλαμογραφίας, σχεδιασμάτα έτι άλαξισού και εν γένει πάσης φουεσ καλλιτεχνικήν εργασίαν με τιμάς συμπεροούσας. Συννενοήσεις άπ' εύθειας, έγγράφο;: Καλλιτεχνικήν Γραφεία «Σφαιρας».

Α τον ούκ Καλόγηρον ήγον Κακογηρον τόν Πάτερ Παζουόμιον τόν Σκιπιομετάμιον και Παπα Ρεπάνιον την χήραν γαστήν πολυσόξεδιέβη άπτην διαπύξ.

Απτός τρωγοπιον τα μάλα άποδοσειώδως έμπερι το πονηρον διαπαρτέτειν καθεσπερινοτό όποιον καθεμέρα [ειδώς] ώσπερ βούλεται ή έμαρτοτο συμπεθέρα.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΓΑΓΔΑΡΟΣ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ Κάποιος χωριάτης έχασε τό γαϊδαρό του και γυρνούσε δά και 'κει ψάγγοντας. Ένας φίλος του που έμαθε την αιτία του ειπε: —Ο γαϊδαρός σου, φίλε μου, πήγε στη χώρα κ' είνε ειρηνοδίκης.

Ο χωριάτης, λίγο κούτσος, τό πιστέψε. Πήξε λοιπόν τη μαγκούρα του και τράβηξε για τη χώρα. Όταν έφτασε ρώτησε κάποιον ποιός είνε ο ειρηνοδίκης. Έκείνος τούδειξε έναν κνριο που καθόταξε στο καφενείο. Τρέξε ο χωριάτης κι' άρχίζοντας τόν ειρηνοδίκη στο έμαλο τούλαγς: — Δέ σ' άρεσε, παλιογαϊδαρε, να καθήσης στο χωριό να κουβαλάς τό μούστο και να κομμάσι στο παχι παρά ήθελες να γίνης ειρηνοδίκης. Στ. Οικονομικός

Από τίσω σαωαδίξει! Κάποιος δεσπότης χειροτονούσε παπάδες και τούς πω έυλοσιχιστες, άρχει να τούφεργε παρξς. Μιάν ήμέρα λοιπόν τού πήγε ένας τόν γαϊδαρό του να τόν κάρη, λεί, παπά! — Μπά, κυταραμίνε! φύξ απ' έδω. Τόν γαϊδαρό να κάω παπά; — Πήξε κ' έκείνος τόν γαϊδαρό του να φύγ. Άλλά καθώς τό ζωό γύρισε τα πισνά του, φάνηκε στην ούρα του δεμένη μία φρούτα από φλουριά... — Στάσος, εύλογημένε! φωνάζει ο δεσπότης. Ο γαϊδαρός σου από μπρος γαϊδουρίζει κι' από πίσω παπαδίζει!... Βέρα Σώτου

Παιχνιδάκια! Χθές είδα μ' άπορία μου μεγάλη, δέν άνηγοήσε μου: τόν Τοτό και τη Λιλή, Στού ένος την άγκαλιά νανε ή άλλη, να φιλούνται, να φιλούνται άνν τρελλοί! Σαστισμένος τούς έμάλωσα λιγάκι. Μά ο Τοτός με πονηρία μ' άπαντά: — Φείε Μίμη, παίζοι' ένα παιχνιδάκι, που τό παίζει κι' ο μπαμπάς με τη νταντά... Μαουναγιά! Συζητούν για μονομαχίες τάνηφάκια μου τα δύο: — Έχω ένα γαϊδουράκι πεινυλάκι μου τα δύο! Και τό άλλο άπανταίει: — Ψέμματα λές δίχως άλλο! Γίνετα ποτέ γαϊδουρι άπ' τόν θείο πειδ μεγάλο! Μιμή

Κάσιο τραγοόδι Χίλια τραγοόδια σου τραγοόδησα για γιάς και νιος, καμιοσ και πάθη, μα τό τραγοόδι τώμορφοτέρο άκόμα δέν τό έχεις μάθη. Όλμημερι τό συλλογίζουμαι κα τό απαλό μουσ' στην καρδιά μου, για να στο ψιθυρίσω, Άσθγκρητη, την προση της νυχτιά του γάμου. Άθινα, 1920. Linconnu

ΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΚΑΤΑΡΑ (Χαρισμόν στην γιορτή του άγαπημένου μου Άντώνη) Τά ύστερνά μου όνειρα, τα ύστερνά τραγοόδια, ένθνημοσι τού βίου μου σου στέλλω να κρατήσης. Ποτέ τους δέν θα μαρανθούν δέν είν' αυτά λουλουδια, είν' ή καρτα μου αυτή κι' όσον καιρόν κι' αν ζήτης, θάνε πικρά ταράκονα καρδιάς ληρομνηθίσειος. Όξλω να ζήσης ευτυχής, κι' όταν στες ευτυχίας τόν ύψησο σφάισης βαθμό, τρελλός να κρατηήσης. Να προσκαλεισται σέ χαρξ; και χαρξός να τρέξης και πάλι να μελαγχολήξ χαράν σάν άντιούρησ. Να σ' έρωτιώ να μη μορξήξ, να σου φάσως τούτο, τρελλός να κρατηήσης. Σ' άμ' αυτό να φτύσης και για μένα. Σ' όλον τού κόσμου τα καλά να μην ελπιουστρήσαι, τις νύκτες με μαρτύριον και πόνοσ να κοιμύσαι, με την πικράν ένθνημοσν έμωυ να τυραγνέσαι. Με τές χολξς που μούδουσε αν ζω να συλλογύσαι και μέσα στα φαντάσματα τού βίου σου τα τόσα, τό ίδιόν μου όνομα ναής πάντα στη γλώσσα... Άθινα. Β. Κ. Ν.

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδίκω μ' αλί μ' έλαβον, ούρ' καμνή, τού ραβδάσ' σ' μί τού λελοούδ'. Ούρ' γουμαραγάκαθον άπιέροαμένον, λελοούδ' θιέλου Ιγώ; Λελοούδ' είν' ότός κι' άπατός μ'. Είμ' κι' φραυμοσι κι' ζν'ε' τα στραβά σ' να τού γλιέξ. Σάν στείλου μαδξς τόν άρειμάνιον κι' βάν' μπαν-όντους κι' άρμουδιός για χιά θά δάξ' ού παλαβός τόν νόν τ'. Πιράνόν τ'ς δρόμ' κ' τ'ς πλατέγς σιδωντας κι' λυγιώντας, κρηκροσ ή ή προικαδοουράδουθιν τ'ς πλάκ'ς τών πίζουορμύγιον, τουθόπι παρι χαμπερ' δουλις κι' κυρίγς σόν ρυνίξι κι' σβάρνα ού Μ'τρούς πινάει

Πιέραις ξαναπέραισι κι' δέν μεξ καλησπείρι... Ίγνουεις, κιάξ χάπατον; Πιέρα βρέξ... Τουθόπι κιάξ πουος διέν έντιλήβισι κι' τού θηλ'ού φε... πάει Ιγέτινο τρία πουλάκια. Την Ιπυονήνην διόχρισι καθ' ύποτροπήν κάτουθιν στού παρεθύ', κάτιτε σκυμμέν' κι' κιάξ πουός την ήμραν ή δ'λεα κι' διανουεξς Ινδουμήςξ κι' Ιερουκρηφίγιους χιά ποθ θά μ' πδς ούρ' γαντακομμέν' κι' θά σ' την διαγκώσω αυτ' την Ιλιά... Τού θήλιον αυθουε πιουλαμβάν' ύφους Ιμριπινανθξς κι' βήξ' κι' ξερουβήξ' τούτέτιον: «Μ'τρούς' είνε σαραξιακίδουξ...» Όι, ούρ' μούγιου, διέν τού ξεροφάξ' μαδξς τού τούτοιον κατ' άντιμουλιαν. Πιράξ άνασινάξ' Ιέξ βαθόνον καθόσπιρ να την Ιέτακι τού γλυκόξ'ξ. Τις τις! Ού Μ'τρούς' Ιέξ' τα φτιά τ' ροικαμείνα κι' συνουμειξ μετά τόν Γεωργούλ' τόνν Κατακομπα άπ' τ' Φουρνά πριό σπουδαία τα λήγανα. Μάδ' άκούει, μάδ'ι γλιετ' τάχατις... Άκατάδixτους, μαδξς... Την μηδικομμέν' δίν' για δικαροσθα στού τραβιά κι' παρ' τόνν καθήφορον άξουπριτιός κι' Ιριπίπουξ. Τού κ'ρίτ'ο ξεροσταλιάξ' στού παρεθύ' άναμένον—φουριά κι' λαύρα—Ιγνουονίος. Π' θινά Μ'τρούς'ξ. Χάι, ούρ' γιδουπόδρατον, νασι από μίνια μιριά να γλιέξ' τού θήλιον. Τ'ράει κι' ξαν τ'ράει, τ'σ'ών' τού φ'ν' άκούσ' προικαδοουθιν, άνήγ'ουσι κι' παρευτοινάξ'κουν καθόσπιρ κατ'σ'κόπ'λουν ούοπερ Ιέχασι τ'ν μάναν'ν κι' δελ' να β'ξάξ'. Τ' πηρ' ού διόλουσ τόνν πατρούλ'... κατακρήμι Ιέξ Ιέροντουξ, κιάειξ 'κι' διέν τού μουλουγέτι τί Ιέξ'. Μάδ'ι νάξια, μάδ'ι καμύματα, μάδ'ι κουσ'άξιας Ιαί πλάτιον. Παράδουξ' άνην ό-ρονον, κιάι καταντιπ' μίξεις Ιαχούτον... κι' εις που κι' ει: θάνατον κι' εις Ιδιαίτριον τ'ς μύρας τόνν Άμυλοκίτητον, ουθόδιν: πάνι τα κ'ρίτσια για νηρό (όι για νηρό, ούρ' βοιδάγλι, για μύρα πάνι) κι' φεύγον φιλημένα

κι' κάτ' περιπλέου, όπερ καλλιότιρον: πάνι τα κ'ρίτσια για μαλλί κι' φεύγον κουρμειμένα. Ίγνουεις, ούρ' χαζουκροβατον άπουλωό; Διέν άντιλήβισι; Έμ' κατά πώξ να σ' γιουμψου αυτίνονσ γ' τού κ'λουξ'θουκίεφαλον; Πάνι για νύξς κι' γουξ'ν' Ιαχώνις... Ίάν διέν Ιγνουεις άι καλά, πριόμενον να ρουβουλήσου κατ' κάτ' να σι περιβουτήξου κι' τόνιες θα σ' δειξου ποιόγιον Ιατί τού ετιάνιρον... Χά. Χάι τούορα γενήξ' κι' άντίου.

Σι άσάξ'ουσι φλουγιούξ Μήτροξς Κουρ' νόγαλου

ΤΗ ΔΕΘΝΟΝΗΜΑΤΑ Α. Αύλωνιτην, Ο πρώτος τόμος έσ'αλη εις την δευθνυονιαν σας.— Δ. Παπαθανασίου. Νά ζητήσεις από τα χαρτοπωλεία, ήμεις δέν έχομεν. Γ. Παπαχριστόπουλον. Χαρτόδετος ού 12.— Αντ. Αθανασιάδην. Δραχ. 5 ελήφθησαν.— «Άνυπόφορο Κουνούλι». Έχρξώσθηκε δραχ. 6.60.

Ελήφθησαν αϊ συνδρομύτιν κ. κ. Εύστ. Άναγνώστον. Γ. Καποριώτου. Γ. Κουβλάκη. Γ. Ροκανά. Β. Γκιρίτσα. Τ. Παριστή. Γ. Καταμητρίου. Μαίω. Φιλίπιδου. Π. Χατζηλαμπου. Άριστ. Χαβαλιά. Β. Βουζονίκου. Β. Παγαγιωτακοπουλου, Είρ. Κατζηδιαέλου. Τ. Γιαννάτου.

Έκδόσεις.— Έκκυκλοφορησαν εις κομψον τόμον τα «Ψηφιδωτά», τού κ. Στ. Σπεράντα.

Α τον ούκ Καλόγηρον ήγον Κακογηρον τόν Πάτερ Παζουόμιον τόν Σκιπιομετάμιον και Παπα Ρεπάνιον την χήραν γαστήν πολυσόξεδιέβη άπτην διαπύξ.

Απτός τρωγοπιον τα μάλα άποδοσειώδως έμπερι το πονηρον διαπαρτέτειν καθεσπερινοτό όποιον καθεμέρα [ειδώς] ώσπερ βούλεται ή έμαρτοτο συμπεθέρα.

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η σπιτονοικοκυρά μου

Του Γκν ντε Μοσασάν

Όταν ήρθε ο καιρός να πάω στο Παρίσι για να σπουδάσω, οι γονείς μου συζητούσαν μέρες και μέρες όλα τα καθεύαστα. Τέλος βρήκανε αστότερο να πληρώσουν αυτοί απ' εθείλας την πανσιόν όπου θα καθόμουν, για να μην τρώγο μαζεμένα τα λεπτά που θάστέταν κ' ύστερα κακοπερνά. Πραγματικός συμφώνησαν οι ίδιοι με κάποια πατριώτισσα, την κυρία Κεργκαράν, που κρατούσε πανσιόν, κ' ένα βράδυ αρριβάρουσα με το μπουλάκι μου. "Η κυρία Κεργκαράν θα ήταν ως σαράντα ετών. Μία γυναίκα θερίο. Μιλούσε προσταχτικά σαν καπετάνισσα κ' έλιπε όλα τα ζήτηματα μ' ένα λόγο—δεν είχε δεύτερο. "Η ίδια με τη δούλα της, κάθονταν στο πρώτο πάτωμα, αλλά μαγειρεύουν κ' έτρωγαν στο δεύτερο. Στο τρίτο και στο τέταρτο έμεναν άλλοι τέσσερες οικότροφοι, κ' εγώ κρατούσα τα δυο του πέμπτου. Με την ίδια άνεμοσκαλα ανέβαν κανείς σ' όλα τα πατώματα ως τη σοφίτα. "Η κυρία Κεργκαράν θα την άνεμοκατάβαν δέκα φορές την ώρα να δ'ή αν η Άννετα έκανε καλά τα κρεβάτια, αν ξεσκόνισε τα ρούχα, μην ξέλασε τίποτε... "Όλα τέλοσπάντων έπερετε να περάσουν απ' το πιάτο της. Και τί φωνές, τί κακό... "Όμως—το αστό—αστό!—εφρόντιζε τους νοικαρηδες της σά μητέρα, και κάτι παραπάνο.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Έκ βαθέων

Υπό Άγγ. Σημηριώτη

Όλορθη μέσ' στο φως το μαλακό, που σου έχινε τ' δλόγιομο φεγγάρι, λαμπρό, περίσσιο, μελαγχολικό, απ' την αιωνιότητα κ' ελγες πάρε. Κάτ' ελγες πάρε άάδλυτον, τρανό—τά μάτια σου ήταν πέλαγα του όνειρου, και μέσα τον καράβι μακρυνό είδα κ' άργόπλες ή ψυχή του άπειρου. τουτό-όχι εκείνο, δεν ήθελε, άργουος και με παίδευε... Δεν ελγες πιά πάνω της παρά μόνο ένα κοντό πουκαμισόκι όταν ξαφνικά άνοιγει μεμιάς ή πόρτα κ' έμπαρνίζεται ή κυρία Κεργκαράν μ' ένα κερι, γδύτη κ' εκείνη όσο κ' ή Έμμα. Πετάχθηκα άμα την είδα, σάστισα και περιμένα. —"Έξο, άμέσως! Κορίτσια δεν πατούν σπίτι μου, κ' εγώ έπερε να το ξέρετε! είπε μ' ένα άγρωμον ύφος. —Μά... με συζηρείτε, κυρία Κεργκαράν, έκανα έγώ. "Η δεσποινίς ελγες φίλη μου κ' ήθελε να πάρη το τσάι... —"Άστε τα αυτά! Δεν γδύνεται κανείς για να πάρη το τσάι του. Έμπρός, να φύγη άμέσως! "Η Έμμα άρχισε να κλαίη, ένφ εγώ πιά τα ελγα χαμένα και δεν ήξερα ούτε τί να πώ, ούτε τί να κάνο. —"Έμπρός, λοιπόν! Βοηθήστε τη να ντυθή και πηγαίνετε την! Ξαναίστε. Την βοήθησα πράγματι όσο μπορούσα, παρακαλιμένος όπως ήμου κ' εγώ κ' εκείνη. "Όλο αυτό το διάστημα ή κυρία Κεργκαράν, με το κερι στο χέρι, δε σάλεψε απ' τον τόπο της. Άμα τέλοσπάντων ντύθηκε όπως-όπως, και ξεκίνησε να κατεβή τη σκάλα, την άκολούθησα ως την πόρτα. Κατάλαβαν ότι κάτι έπερε να της πώ, αλλά δεν εύρισκα τί... Της έπιασα το χέρι μ' έσπρωξε. —"Άφήστε, μη μ' άγγίξετε! είπε θυμωμένη κ' έκλεισε πίσω της την έξώπορτα δυνατά. Γύρισα. Στο πρώτο πάτωμα ή κυρία Κεργκαράν με περιμένα. Τό δωματίο της άνοιχτό. —Περάστε, έχω να σάς πώ, είπε. Μπ'ηκα με οκνημένο το κεφάλι. "Άφηστε το κερι στο τζάκι και, σταυρώονγοντας τα χέρια της στο στήθος, που μόλις λίγο, ελάχιστα τούκρυβε μία λεπτή άσπρη πουκαμισά: —Δεν μου λέτε, είπε, γιατί το πήρατε το σπίτι μου; —Μά... σταθήτε, σάς παρακαλώ. Δεν έχετε δίκιο... Γιατί θυμώστε;... επιτέλους... είμαι νέος!... —Δεν ξέρω τί είστε! μία φορά σ'πίτι μου δεν τα δέχομαι έγώ τόσά! Ξεκομμένα πράματα! Άκούτ' έχει!... Κ' εξακολούθησε να λέγη, να λέγη... "Έγώ (τί κτήνος, αλήθεια, που εινε ο άνδρας!) άντι ν' άκούγουν τί μου λέγει, την κύτασα... "Η σαχαιμένη! ελγες ένα στήθος έξοχο. Είλικρινώς σφιχτό και λευκότατο. Ναί μ'έν λίγο μεγάλο άλλ' όμως τόσο προκλητικό που καθώς αναταράσσονταν ένοιωθα ένα ρίγος ως τα κόκαλα. Διάολε! δέκα χρονια νεότερη φαινόταν έτσι γυνή... Ξανάγινα πάλι όπως όταν ήμου στο δωματίο μου με την Έμμα... Πίσω της στο βάθος, ήταν το κρεβάτι! το πάλωμα άνασηκωμένο και το στρώμα άκόμα βαθουλωμένο καθώς κοιμόταν. Και σκεπτόμουν ότι θα ήταν καλά εκεί και θα άκαμνε και ζέσθη, πολύ περισσότερο παρά σ' οποιοδήποτε άλλο κρεβάτι. Μα γιατί τάχα; Δεν ξέρω. "Ισως γιατί ήταν παχειά... Και τί σκανδαλιστικώτερο από ένα ζέστορωτο κρεβάτι γυναικειό... Με μεθύσει, σάς βεβαίω, από μακρυνά, μ' έκαναν κ' έτρεμα... "Εκείνη μιλούσε άκόμη άλλ' ήσυχά τώρα, πολύ ήσυχά, σά φίλη που περιμένει ένα λόγο για να τα συζητήσει όλα. —"Έλα... καλά... καλά... είπα, και καθώς περιμένα ν' άκούσει, την άρπαξα δυνατά στην άγκυλιά μου με μία λαχτάρα, μία λαίμαργια σά να το περιμένα αυτό από καιρό!... Άντιστάθη, έννοείται, κ' είπε: —"Έ, έ! μασκαρά! έ, τί κάνεις τώρα... τί... μα... Δεν πρόφθασε να τελειώσει τη φράση της και την ελγα ρίξη νιόλας στο κρεβάτι. Έπεσα κ' εγώ... "Ήταν, αλήθεια, καλά εκεί! και ζέσθη... Μετά μία ώρα το κερι ελγες σβύση και σηκώθηκε ν' άναγη άλλο. Καθώς ξανάφερε πλάι μου, σκεπάζοντας την δλοστοργυληγάμπα της, είπε χαϊδευτικά και λικανοποιημένη: —"Α, παλιόπαδο, παλιόπαδο!... (Μεταφρ. Η. Ν. Α.)

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Πριν τὰ ρόδα μαραδοῦν

Του Όσκαρ Ουάιλντ

Έν' άγόρι ξανθό και λεπτοκαμωμένο που δεν ειν' για να πονή, με τα δλόχρα μαλλιά του, που πέφτουνε κυματιστά, με τα σούζα που τον μάτια που τα μισοανοίγουν άκόμη χαμένα, με τα όχρα του μάγουλα όπου κανένα φιλι δεν άφσε άκόμα το σημάδι του, με τ' άζειλι του συμμαζεμένο απ' το φόβο μη φιληθή, μ' άσπρο λαϊμό, άσπρότερο κ' άπό στήθος περιστεριού—άλλοι! κ' άλλοι! άν ειν' να πάη χαμένα δι' αυτά! Πέρα του άπλώνονται ξανθεία τα στάγυα στα χωράφια, κ' οι θεριστάδες στη γραμμή μουγκά ιδροσταζούν απ' το βαρύ τους έργο χωρίς το γέλιο ή ή μουσική να τους γλυκαίνω... Κι' άδιάφορο στην άλικη τη λάμψη του ήλιου που βασίλευε, τ' όρωπα άγόρι όνειρευόταν άκόμη. Δεν ξέρε το άστοχο ότ' ή νύχτα σιμώνει κι' ότι κανείς δεν καρπολογά τη νύχτα... «La maison de la courtisane» (Μετ. Η.Ν.Α.)

Πω τὰ σοασκηνία

Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΝ

Ένα από τα μεγαλύτερα ελαττώματα των δημοσιογράφων εινε ή χαροποιαιία. Χαροποιαιία μέχρις εσχάτων, μέχρις έξοντώσεως. Ένας νοικοκυρης οικογενειαρχής ίσως αυτοκτονήση αν χάρη όλα του τα λεπτά και δεν εχη να ψωνίση για το σπίτι του. Ένας δημοσιογράφος οικογενειαρχής πηγαίνει ζευγαγμένος από τον μπακαρά ή το πώκο στο σπίτι του σδεχόν χωρίς καμιάν τύχη. Έάν παραστήτε εις πόκος δημοσιογράφου, θα νομίσετε ότι οι άνδρωμοι αυτοί παρεφρόνησαν. Μιαζουν δλόκληρον την περιουσιαν των με πιαζον πόρσιον έκπληκτικην, φεύγον αν απόυ έχασαν μέχρι τελευταιας πεντάρας πεντακοσίας και χιλίας—άν εύρεθούν στα χέρια του—δραχμάς ήσυχοι, και πηγαίνου να κοιμηθούν με ελαφράν την συνειδηση. Μη νομίσετε δε ότι χρειάζεται πολυς κόπος να στηθή χαροποιαιήν εις ένα δημοσιογραφικόν γραφείο. Τό τραπέζι του συντάκτου επί της ύλης, με τας ψαλιδοσιμάς εφημεριδας και τα χειρόγραφα, όπως εινε μεταβάλλεται, συνεργείη και μιζ-δύο τροπουλών, αι όποιαι κάπου θα βορθούν εις τραπέζι πόκος ή μπακαρά αναλόγως τών παικτιών. Και οι διευθυνται τών εφημεριδων; Βέβαια δεν θέλου να παίζονται χαρτιά εις τα γραφεία των, αλλά εινε γνωστόν εις όλην την Άθηναϊκήν δημοσιογραφίαν, ότι συνέβη με κάποιον κύριον διευθυντήν. Έπληη να κίμη παρατηρήσεις εις τούς συντάκτας διότι έπαίζαν και...κατέληξε να κίμη μπαράγκ. "Η μπαράγκ του ελγες ένα ραζόδο, που θα το θυμούμαστε για χρονια και ο διευθυντής, διαρκούντος του μπακαρά, διέταξε τόν παριστάμενον διαχειριστήν της εφημεριδος να δόση πολλὰς και γενναίας προκαταβολάς μισθού εις τούς συντάκτας. Κάποτε ένας συντάκτης προσέβησεν από την σωμαϊζουσαν διευθυντιαν του τούς μισθούς μιάς δλοκλήρου τριμηνιας και άρραβωνιασμένος έπήγε το πρωί στην μηνηστήν του—ήμερον της πρωτοχρονιάς—με άδειανά τα χέρια εις τις τσέτες. Ένας άλλος, αφού έπαίξεν ότι ελγες και δεν ελγες, εφθασε να βάλη πόστα το καινούριο του πανοφορι. "Ήθε φάτσα και έχασε τα τρία τέταρτα του παλτού του, από το όποιον δεν του έμνε παρά μόνον το ένα μανίκι— όπως εξετίλησαν οι συμπαικται. "Έταίς και το ένα μανίκι το έχασε κ' εκείνο, άλλ' ο συνάδελφος που το κέρδισε του το έδωσε πάλι το παλτό έπε δη έκανε τρομερό κρηό και τόν έλυπηθή, άλλ' ήλιως να του έπιστραφή το παλτό, όταν ο χειμώνας θα περνούσε. Το πεύό νόστιμο όμως εινε το ίρισιόδιο του συναδέλφου Χ. Σ. Έχασον όλα τα λεπτά του, εθύμωσε—δεν θυμωμαι γιατί—με την μπαράγκ κ' έπήγε στο σπίτι του, έπήρε το πιστόλι και γύρισε να σκοτώσει εκείνον, που του πήρε τα λεπτά. Οι παριστάμενοι τόν ήμυπόδιαν και τόν καθήσθησαν. Σά λίγο ο Χ. Σ. εκαιξε το πιστόλι, α σέβλι, και το έχασον... "Ο άλλος

Γνωρίζθηκα, φυσικά, άμέσως με τούς συγκαίτοιους μου—οι δύο σπουδάζαν Ιατρική κ' οι άλλοι δυο σάν έμένα, νομικά κ' αυτοί. "Όλοι όμως ύπεφεραν το ζυγό της κυρίας Κεργκαράν. "Όσο για μένα, εθύς εξ άρχης έδειξε ότι δεν ελγα διάθεσι να υποταχθώ. Της ελγα καθαρά και έστερα ότι το βράδυ θα γυρνούσα ό,τι ώρα ήθελα. —Δεν μπορεί να γίνη αυτό, άπεκρίθη. "Ως στις 12, το πολύ. Τί δουλειά έχεις άργότερα; —Δεν έχω να δώσω λογαριασμό, είπα. Κατά το νόμο ελδοτε υποχρεωμένη να μ' άνοιξετε ό,τι ώρα κι αν εινε. "Αν δεν μ' άνοιξετε καμμία βραδυά, θα κοιμηθώ στο ξενοδοχείο δι' έξωδον σας, και κάντε καλά. "Αν σάς άρέση, είδημι πόστε μου να φύγω. Της φάνηκε πολύ παράξενο που της μιλούσα έτσι. Σιωπήσε στην αρχή— έπειτα θέλησε να συζητήση... —Δεν έννοώ να συζητήσω! της ελπα. "Αμα ελδο τα στενά, δέχθηκε νάχο ξεχωριστό κλειδί, με τη συμφωνία μόνο να μη το ξέρη κανείς παρά έγώ κ' αυτή. "Έστο! "Όμως της έκανε έντύπωσι ο τρόπος μου αυτός κ' από τότε μ' εύνούσε ιδιαιτέρως! "Όλο κάτι φροντίδες, κάτι περιποιησεις, κάτι λεπτοτήτες ελγες για μένα που δεν τις ελγες για τούς άλλους κ' άκόμη και μία τρωφερότητα, ναί μεν κάπως άγρια, άλλ' ή όποια μ' άρεζε. Κάποτε, όταν ελγα ροετή, την άγκυλιάς ξαφνικά από πίσω, όχι γι' άλλο τίποτε παρά γιατί την έκαμνα γούστο πως θυμωνα και σήκωνε το χέρι να με χτυπήση... "Έσκαγα τα γέλια άμα το ξέφευγα, ένφ εκείνη έβαζε τη φωνή: —Μασκαρά! Τη γλύτωσε... "Έτσι άγάλι, άγάλια γίναμε φίλοι. "Αλλά, να πάρη ο διάολος να πάρη! σε λίγες μέρες έπιασα μία φιλενάδα και οι σχέσεις μας προχώρησαν. Που να πάμε όμως, που να πάμε... Της πρότεινα τέλος να συναντηθώμ στις 11 το βράδυ και να πάρουμε το τσάι στην κάμαρά μου. Δέχθηκε. "Αλλ' εγώ δεν μπορούσα να ήσυχάσω όλη τη μέρα. "Έξερα ότι ή κυρία Κεργκαράν κοιμότανε στις 10. "Αλλά θα κοιμάται άραγε;... "Όσο πλησιάζατε τόσο φοβόμουν... Ανούτρεψι φορές της ελπα της Έμμα: —Πρόσεχε ανβαίνοντας: μην κίνης κρότο. —Μά τί φόβος ειν' αυτός που σ' έχει πιάση; —"Όχι, αλλά δεν θέλω να ξυτηήσω τόν πλαγιό μου που εινε βαρειά άρρωστος... "Όταν φθάσαμε έννοιωσα σάν εκείνο το φόβο που αλσθάνεται κανείς πλησιάζοντας σ' ό δονοιαιατρείο... Τα παράθυρα όλα σκοτεινά. "Αρα κοιμούνται! Άνεγκνευσα. Άγούγιο την πόρτα σιγά-σιγά σάν κλέφτης, την ξανακλειώ, κ' ανβαίω πατώντας στις μύτες και κρατώντας την αναπνοή μου. Κι' όλο άναβα σιγάτα για να μην παραπατήη εκείνη και κίνη κρότο... Καθώς περνούσα έξω απ' το δωμάτιό της ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά—δυνατά!... Τέλος φθάνω στο πέμπτο! Δόξα σ' ό Θεός! Καλά τα καταφέραμε! "Ως τόσο μιλούσα χαμηλά κ' έβγαλα και τα παπούτσια για να μην άκούγομαι... Έβαλα το τσάι να γίνεται κ' άρχισα λίγο-λίγο ένα-ένα να βγάω τα ρούχα της φιλενάδας μου, που, όχι

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΠΕΙΤΑ ΓΙΝΕΣΑΙ ΚΑΚΟΣ;

—"Ήτο μία οικογένεια άρκετά εύκατάστατος και καλής τάξεως. "Αλλ' ο πατήρ απέθανε και άφησε την χήρα με δυο κόρες τών όποιων ή μεγαλύτερη ήτο τότε μόλις όκτώ ετών. Πρέπει να σημειώσω, ότι ήπηρεζον αούστρους γονεύς και αούστρωτες σούζες. "Αντιθέτως ή γυναίκα του ήτο όλιγον τι «παρδαλή» όπως λέγουν—άν και έφ' όσον εχη εκείνος δεν τολμούσε... Πάντως έκτός της έμορφιάς της δεν ξέρω αν ελγες και τίποτε άλλο... Αυτός ήτο ο λόγος δια τόν όποιον ο σούζυγος της έφαινετο, και περισσότερο ίσως του δονετος, αούστρους απέναντι της και μετά τόν θάνατόν του της άφησε τόνσον δυσσέρετος άναμνήσει του σούζυγού της βίου, ώστε δεν ήθελε ούτε ν' άκούση περι δεύτερου γάμου, αν και ήτο νέα άκόμη και κάποιος μνηστήρ θα εύρίσκοντο βέβαια αυτής, αλλά της περιουσίας της. Ευρίσκε ότι σ'ό χέρι της ήτο να μη της λείπη ή άδρα ενός σούζυγου, που δεν ήξερε τί θα ήτο. Μόλις λοιπόν έννοιωσε τόν θάνατόν της έλεύθερον, ποτού παρέβη άκόμη το πρώτο πένθος, άνοιξε το σαλόνι της και, ως ήτο έπόμενον, ελγες υπερπληθώραν διεκδικητόν της εύνοίας της—θα έλεγες κανείς ότι ή νεαρά χήρα έσπευδε να άπολαύση διπλοσίας ό,τι επί τόσα εχη έσπευτε, ως εκ της αούστρας επαγουρήσεως του κερβέρου σούζυγου της. Μέσα λοιπόν εις το περιβάλλον εκείνο—που φαντάζεσθε πιά τί ήτο—άπεκλήθησαν αι δύο κόρες της, φαιότεραι της μητέρας. Και ή μ'έν μικροτέρα—περιεργον άνηθως!—εστάθη τόνσον άνεπλήρωτος—είμαι εις θέσιν να το γνωρίζω καλά—, ώστε ελικρινώς άπέστα τον σεραβισμό, μοραί να πη κανείς, δλον ήμών, που, νέοι τότε, μπανοργαίναμε στο σπίτι με όχι βέβαια άγγελικάς διαθέσεις... (Εινε σήμερα σεβασιτά δέσπονα εκπαύωτα κατέχουσα την θέσιν που κατέχει—ιδαικός τύπος σούζυγου και μητέρας). "Η τέτρα όμως άδελφή, ήτο έντελώς κόρη της μητέρας της, εις έπισημένην μάλιστα έκδοσιν. Και ναί μεν ή μητέρα ελγες όλην την διάθεσιν να ή επιτρέψη εις την κόρηνη της ό,τι εις τόν εαυτόν της, άλλ', όπως έννοιετε, δεν ήτο εύκολον το πράγμα και δεν άφησαν και οι πλόκαμοι ήμών τών άλλων γύρω... "Ως που στο τέλος καθήγησε μητέρα και κόρη να μη γτρέψαι διόλου ή μία την άλλη! "Έν τω μεταξύ όμως ή περιουσία των κατεσπαληθή και δεν ήτο εύκολον να συτηρούνται επ' άπειρον με τ' άνεπαρκή κέρδη του χαροποιαιήν που διετήρου, υπό τόνον τακτικόν φιλικόν συγκνετφώσων. "Ως λύσις παραστατο μία: ο γάμος της Άέλας, της μεγαλύτερας άδελφής, διότι περι τής μικροτέρας δεν ήδύνατο να γίνη λόγος, όπως ελπα. Γάμος, φυσικά, ύπολογομοδ. Διά το ζήρημα και μόνον. "Αλλά πός; Ποίος θα ήτο τόνσον ήλίθιος όπτε να τόν τυλίξουν μάγα και κόρη; Βέβαια όχι κανείς από μ'έν που σ'αγαπάε εκεί, γιατί τες έξαρμα καλά και ό,τι ελγαν να μ'ας δόσουν, το ελγαμε πάρε, ώστε να μη μένη τίποτε άλλο... Και όυτε και οι φίλοι μας, διότι θα ελγαν άκουστά και θάβλεπαν και με τα μάτια τους... Και όμως, άγαπήθη μου. Κατά κακήν μου τύχη, ώδήγησα μία βραδυά εκεί κάποιον φίλο μου. Και τού ελπα: έτσι κ' έτσι τρέχει, πρόσχε μην ξανούγεται στο παιγνίδι και, κατά τα άλλα, γλένια όσο θέλης, τα πράγματα ειν' έλεύθερα και άνευ παρεμβάσεω... "Ε! τόν βλάκα! Σά να του ελπε ότι θα μουτέλε και μαρτυρας—θα ή με την κόρη, κ' άρχιος ζήλιτες και τα μιλώ, λοιπά, σοβαρά ο άνθρωπος! Τόν πήρα ιδιαιτέρως και τού ελπα να προσέχη τί πάγει να κίμη, ότι δεν στέκει σ' αυτόν τέτοιον πράγμα, να επρόκειτο περι τής μικροτέρας μάλιστα, αλλά την Άέλα... Μου όμολόγη ότι έτσι ήτο, ότι δεν ήγγόει τίποτε, άλλ' ότι στο βάθος ή Άέλα δεν ήτο διεφθαρμένη, ότι αυτός θα την έσωζε και θα μου άπέδειχνε ότι μπορούσε να γίνη πρότυπον σούζυγου, αυτή ή Άέλα, ναί, θάν την έκαμνε αυτόν!... Με παρεκάλεσε μάλιστα, να έλγω να είμαι φίλος του, να μη του ξαναμιλήσω γι' αυτό το ζήτημα. "Αφού δεν θέλγες, δεν σου μιλώ μετασώ και που άνακατευθηκα τού ελπα. Και πράγματι δεν του ξαναείπα λέξη.

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Και ο Παπασπατάλου, εν πεποιθήσει έκαμεν εκείνας τας δηλώσεις εις την κ. Καντονα. Φιλόδοξος και όνειροπολόν να φθάση ταχύτατα εις τα άνώτερα αξιώματα της Άστυνομικής άρχης, ελγες δόσει μέχρως εκείνης της στιγμής πολλά δείγματα της άγγινσίας του και τού ιδιαιτέρου εκείνου ταλάντου δια τού όποιου εινε προκρινόμενος—όσοι προορίζονται να διατρέψουν εις αυτό το σταθμόν. "Ο Φόν Κολοκοτρώνης, όστις την εποχήν εκείνην έθεωρείτο ένα είδος Σέρλοκ Χόλμς του έλλάδος, πολλάκις δυσανασηκτόν, έβλεπε τόν νεαρόν γραμματέα να έπιτυγγάνη εις επιχειρήσεις τας όποιας αυτός, άπουτηγάνον, εφριπταν εις τα άστυνομικά άρχεα. "Η σούληνις τού Άμερικάνου, τού Άθηναίου Φαντομά, όπως τόν έλεγον μεταξύ των οι άστυνομικοί, θα ήτο δια τόν Παπασπατάλου ένας θρίαμβος δια τού όποιου ο μ'έν Φόν Κολοκοτρώνης θα έδάπτετο εις την συνειδησιν τών προσιταμένων του, αυτός δε θα προήγητο και θα έπαυαν και τόν σταυρόν, το πρώτον παρτίσιμον που φιλοδοξεί κάθε ύπάλληλος τού Κράτους. Μεταβάς, μετá την εις τόν ξενοδοχείον της Καντονα έπίσκεψίν του, εις τήν Άστυνομίαν, έζητήσεν από τόν Διευθυντήν πέντες ημερών άδειαν και έλευθερίαν ενεργείας άπόλυτον, ύποσχόμενος εις το διάστημα αυτό να φέρη δέσμιον ένώπιόν του τόν Άμερικάνον. "Ο Διευθυντής τού τα παρεχώρησεν. Ελγες έμπιστοσύνην εις τόν γραμματέα του, τού δ την ίδια εκείνη βραδυά τού έκαμε άπιστία! "Ήτο όμως φίλος μου κ' ασθανόμουν ότι μου έπαράλλοι—άν και δεν μ' άκουσε—ν' άποταραβήχθω. Πήγα άπλωσ να τού κάνω τυπηγήν έπίσκεψιν την επομένη Κυριακή. "Η Άέλα μου έκανε δλόκληρη φασαρία γιατί δεν πήγα τόνες ημέρες... Φεύγοντας δε μου ελπε κρυφά. —Τό βράδυ νάθηξ, κύταξε μη δεν έθρη; Σ' έπεθύμησα. Μ' άφήσατε μ' αυτόν τόν βλάκα... Σά περιμένω λοιπόν. —"Όχι να μη με περιμένης, της ελπα. Κάτσε φρόνιμη κόρα με τόν άνδρα σου τέλειωσαν πιά εκείνα... —Αί συμβούλους να σου λέιπουν, σε παρακαλώ! Θα έλθης να ή όχι; —"Όχι! —Θά μεναγοήσης, πρόσχε! —"Όχι, σου ελπα. —"Όχι; καλά! "Ξελασα να σάς πώ, ότι όλοι οι άλλοι της παρέας πηγαίαν όπως πώθα, σά να μη ελγες συμβή άπολύτως τίποτε. Έγώ όποσδήποτε κρατήσα τόν λόγο μου. Άλλά την μεθεπομένη μ' εύρίσκει ο κ. σούζυγος, ο φίλος μου δά, και μ' άρχίζει: ότι είμαι άτιμος, ότι ποτού, ότι εκείνο... Γιατί; Γιατί, λέγει, πήγα σπίτι του την ώρα που έλειπε, κ' έπιβουλεύθηκα την τιμή του (άκου, άκου!) κ' ότι τί να σου πάρην μία γυναίκα και, και... —Είσαι στα καλά σου; τού ελπα. Έγώ χθές ήλγα μέλατα στον Πειραιά... "Τίποτε εκείνος" δεν έννοιωσθε να πεισθή με κανέναν τρόπο. —Κι' αυτό μου την συνοφαντούσε να μη την πάρω! μου είπε. "Άφρόσθηγ να σιωπήσω, για λογαριασμό του. Ευτυχώς δε που το πράγμα σταμάτησε ως εκεί, γιατί αν ήθελε και ρέστα—όπως μου ελπε ότι θα μουτέλε και μαρτυρας—θα ή μόνον ύποχρεωμένος να μιλώσω (δεν μπορούσα, βέβαια, ν' άρρησω τέτοια ντροπή...). Άλλά δεν έκαμε αυτήν την κουταμάρα και δεν μιλώσα. "Ως τόσο το πράγμα έγνωσθη από παρατηρήσας κατά το έπεισόδιον, και κάποιον γνωστόμου άπεσφύθησαν επιδεικτικώς απ' το σπίτι. "Ήλθε τότε ή μητέρα της κρυφά και μ' εύριξε και με παρεκάλεσε να την συνηρώσω και να μη δώσω σημασία, ότι το ελπε έτσι άψήφιστα κ' ότι δεν έφαντάζετο πως «έκείνος ο βλάξ... Καί χωρίς να με παρακάλεση δεν ελγα σκοπό, όπως σάς ελπα, να μιλώσω. Έν τω μεταξύ μάθαινα ότι αυτή όργιλας, αλλά δεν μ' ένδιέφερε. Κι' όταν πιά τού ξεροκοκάλισε ό,τι ελγες και δεν ελγες, τόν έδιωξε και έπεδόθη συστηματικώτερα εις άλλου είδους έμπορείαν. Και όμως και τώρα, φίλε μου, σάν τού βιάζεσι έκαμνον απ' τόν νού ότι εγώ σάσθηκα ή πρώτη και ίσως κ' ή μόνη άφορηή που έγινώμοσθησε τόν ίδιο δρόμο και μετά τόν γάμο της. "Ατθός

πούου ελγες από καιρού έκτιμήσει τα σπάνια εις τόν κλάδον αυτόν προσόντα. Και ο Παπασπατάλου, παραλαβών μεθ' εαυτού δυο λαγονικά, τα καλλίτερα τών τότε ύπαρχόντων εις τού κατάσταση εκείνο του Κήπου τού Κλαυθμόνως, εφριφθη εις τού κνήμι του τρωμερού Άμερικάνου. "Πούσάμεν τόν ίδιον να λέγη εις την Φιφήν Μακίδου πός, παρά την μεταμορφώσιν του, τόν άνεγνώρισε και πός τόν έκνήγηγες μέχοι τού μεγάρου της άρλιαν εκεί, άμα τόν έχασον αλφινιδίως, δυο κλητήρας να φυλάσσουν έξω μέχρις ου έξημερώσει και τότε να δυνηθή να προβή εις έρθεύας εις τόν κρηπό και τού μεγάρου όπου ύποπιεύετο ότι έκαίνος κατέφυγον. "Ηρχίζε να ροδίζη ή ήώς όταν ο Παπασπατάλου, μετá νύκτα την όποιαν διήλθεν άνησυχος, βαυκαλιζόμενος ό,ε μ'έν με έλπίδας έπιτυγίας, ό,ε δε δυσανασηκτόν, διότι έβλεπεν ότι ελγες να κάμω με πολύ δυνατόν αντίπαλον, εφθασε πρό τού μεγάρου Μακίδου. Οί δυο κλητήρες εύρίσκοντο εις τας θέσεις των. Διά νεύματος τούς ρώτησεν αν ύπήρχε τί νέον. "Η άπάντησις ήτο άρνητική. Και ο Παπασπατάλου ήτοιμάζετο να κρούση τόν κώδινα της μεγάλης αδελίου θύρας, όταν από τών κυχλίδων τού κήπου ελδε ν' άνοιγεται βίαιως ή θύρα ή έσοτερική του μεγάρου, να έξερχεται έξ' αυτού μία κόρη μεγαλόσωμος, της όποιας ή περιβολή έμαρτύρησε ότι ήτο ύπητέρα, να κατέχευται ταρτημένη την κλίμακα και να φωνάζη προς τόν θυρωρόν όστις κατ' εκείνην την στιγμήν, με οφθαλμούς νεστολεύς, έζηχόχε τού παρά την μεγάλην ύστερηκήν θύραν εύλίονο οίκματώς: —Γρήγορα, γρήγορα! τρέξε στην Άστυνομία!... Κλέφτης εινε μέσα στο σπίτι. "Ο θυρωρός, άρχαίος εις τόν εκών Μακίδου, βλέπων την ύπηρεσίαν εκείνην έτριβε τούς οφθαλμούς ως αν ήθελε να την άναγορήση και ελγες εις τα χέλιη κάποιαν ερώτησιν όταν ο Παπασπατάλου έξω, πλήρης χαράς δια τόν θρίαμβόν της σουλτήσεως ήν ήτο βέβαιος πλέον ότι δά ένήργει, τού εφώναξε δια μέσου τών κυχλίδων τού κήπου: —"Η Άστυνομία ειν' έδω! "Ελα, γέρω, άνοιξε γρήγορα! Ξύπνησε, κούνησέ! Και ο θυρωρός σαστισμένος, στρέφον πρώτον το βλέμμα πός την ύπηρεσίαν ήν άκόμη έφαινετο να μη άνεγνώριζε, τρομάζον από τας νευρικές, τας πλήρεις θυμού προσκλήσεις τών τριών άνδρων όιτινες ίσαντο εις την θύραν και τόν παρόντων ν' άνοιξη γρήγορα και οι όποιοι διετίονον ότι ήσαν άστυνομικοί, έσπευσε μηχανικώς και ήνοιξε την θύραν. "Ο Παπασπατάλου, άκολουθούσμενος από τούς δυο κλητήρας, ώρμησεν έντός τού κήπου. —Πού ελγες; ρώτησεν άνωτόμοτος την ύπηρεσίαν ήτις ελγες εν τώ μεταξύ προχωρήσει μέχρι της έξωτεμικής θύρας. —"Επάγω!... στο μέγαρον!... άπεκρίθη πάντοτε εν ταρχη εκείνη. Οί άστυνομικοί ώρμησαν τότε προς την κλίμακα και εισήλθον εις τού μεγάρου δια της κυρίας εισόδου ήν άφησεν άνοιχτήν ή έκείθεν έξελθούσα ύπηρετρία. Την τελευταία αυτήν τώρα ο θυρωρός περιεοράζετο με περιεργίαν ερωτών σνγμα: —Βρέ, κορίτσι μου, πότε διάβαλο σ' έπήραν έσένα στην ύπηρεσία; Πρώτη τόρα φορά μου φαίνεται να σε βλέπω. Και έπισηάζε την άγνωστον εις αυτόν ύπηρεσίαν δια να την ιδή καλλίτερα ένφ συγχρόνος έτριβε πάλιν τούς πρισιμένους από τόν ύπνον του οφθαλμούς. "Εκείνη, σπεύδουσα να έξέλθη από τής ορθανοίκτου έξωθύρας, άποβαλούσα τελείως την ταρτην ήτις πρό όλίγου έφαινετο ότι την κατείχε, τού ελπε ψάσωσα: —Χθές την νύκτα μ' έπήραν στην ιδιαιτέρα ύπηρεσία της δεσποινίδος Φιφής. Πιλούσου λιγάκι να ξευστάξης και θα ιδής πός σε λίγο θα με θυμηθή. Και έξηφρανόθη τρέχουσα με όλην την ταχύτητα που της επέτρεπεν ή φύσισα της. Μέσα εις τού μέγαρον οι άστυνομικοί έμπληκτοι άφ' έτέρου έβλεπον ότι έπεκράτει άπόλυτος ήσυχία. Ούδεις άπολύτως θύζυβος έξ' εκείνων που γεννιά σ' ένα σπίτι ή άνακάλυψις κέπτετο. "Ο Παπασπατάλου ήτοιμάζετο να στραφή επί τών βημάτων του. Μία ύποψια διετέρασεν ως άστραπή την σκέψιν του. (Άκολουθεί)

Εξομολογήσεις εν είδη ερωτημάτων

26

Τί καλός, αλήθεια, πού μου φάνηκε... Με λόγια θερμά, αισθαντικά, λόγια πού τάνοωθα, μου εξέφρασε τή συγκίνησή του...

Και σεξ πάλη, αγαπητέ μου, τί έχετε; Δεν μου φαίνεσθε άρρωστος. Καμώθηκα ότι αισθανόμουν δήθεν κάποια ένόχληση στο στομάχι...

Μα φουικά! Δεν διασκεδάετε όσο πρέπει, γι' αυτό! Στέκει στην ήλικία σας να ζήτε αυτή την άσκητική ζωή πού κάνετε άφ' ότου γυρίσατε εδώ; Παντα μόνος κι' άποτραφημένος άπ' τον άλλον κόσμο;

Να, μιά συμβουλή πού σάς βεβαίω δέν την περιμένα. — Ω, τού ήξερα, άγαπητέ μου, τού ήξερα... Προς τού παρόν θα σάς γράψω μερικά χάπια...

Εβγαλε τά γυαλιά του άπ' τή θήκη, τά φόρεσε κι' άρχισε νά γράφει τή συσταγή. Σ' όλο αυτό τού διάστημα κίταξα πώς νά τόν φέρω με τρόπο νά μου πη για τή Βαλεντίνα...

Και δέ μου λέτε, βλέπετε συχνά τή γειτονιά σας τού Σαγιάρ; Τά μικρά σαχατιά τού μάτια εξέφραζαν πολλή περιέργεια, όμως και κάποια κακία μαζί...

Μήπως έσπετε, φίλε μου, τί έχετε; Η κυρία ντε Σαιν Ζερύ εινε μιά νευρική γυναίκα, φοβερά ρομαντική κι' έχει γεμίσει τού κεφάλι της μ' ένα σωρό άνοησίες πού διαβάσει και οι όποιες της κάνουν τόσο κακό όσο δέ φαντάζεσθε...

Μήπως έσπετε, φίλε μου, τί έχετε; Η κυρία ντε Σαιν Ζερύ εινε μιά νευρική γυναίκα, φοβερά ρομαντική κι' έχει γεμίσει τού κεφάλι της μ' ένα σωρό άνοησίες πού διαβάσει και οι όποιες της κάνουν τόσο κακό όσο δέ φαντάζεσθε...

Όπως όδηγούσε αυτή τή στιγμή δέν εινε πειραγμένη... — Ω, όχι! Δέν εινε ούτε στηθική, ούτε καρδιακή, ούτε διαβητική, ούτε τίποτε άρρωστο. Μπορεί όμως και νά εινε άπ' όλα αυτά...

Η κυρία ντε Σαιν Ζερύ στάθηκε πολύ κακότυχη στό γάμο της. Δέν έξερω, βέβαια, τά ναδέκαστα άκρωβώς, 'Αλλά κι' αν τά ήξερα ή έπαγγελματική μου έχεμύθεια δέν θα μου έπέτρπε νά μιλήσω...

Και, τί συνέβη μετά; — Τί νά συμβή; Ό γάμος έγινε λίγους μήνες πριν πεθάνη ή γιαγιά σας... Κι' οι νιόνιμοι άναχώρησαν για τίς όχθες τού Ρήνου...

Όπως κι' αν έχη τού πράγμα τόν κατάφερα καλά ή κοπέλλα πού διήλεξε κι' έτσι έβη μήνες μετά τού γάμο τού τόν βρήκε μιά άποπληξία, σέ ήλικία 45 έτών... Τώρα εινε πιασμένος όπó τού δεξι πλευρά μου...

Όπως κι' αν έχη τού πράγμα τόν κατάφερα καλά ή κοπέλλα πού διήλεξε κι' έτσι έβη μήνες μετά τού γάμο τού τόν βρήκε μιά άποπληξία, σέ ήλικία 45 έτών... Τώρα εινε πιασμένος όπó τού δεξι πλευρά μου...

Όπως κι' αν έχη τού πράγμα τόν κατάφερα καλά ή κοπέλλα πού διήλεξε κι' έτσι έβη μήνες μετά τού γάμο τού τόν βρήκε μιά άποπληξία, σέ ήλικία 45 έτών... Τώρα εινε πιασμένος όπó τού δεξι πλευρά μου...

Όπως κι' αν έχη τού πράγμα τόν κατάφερα καλά ή κοπέλλα πού διήλεξε κι' έτσι έβη μήνες μετά τού γάμο τού τόν βρήκε μιά άποπληξία, σέ ήλικία 45 έτών... Τώρα εινε πιασμένος όπó τού δεξι πλευρά μου...

Όπως κι' αν έχη τού πράγμα τόν κατάφερα καλά ή κοπέλλα πού διήλεξε κι' έτσι έβη μήνες μετά τού γάμο τού τόν βρήκε μιά άποπληξία, σέ ήλικία 45 έτών... Τώρα εινε πιασμένος όπó τού δεξι πλευρά μου...

Όπως κι' αν έχη τού πράγμα τόν κατάφερα καλά ή κοπέλλα πού διήλεξε κι' έτσι έβη μήνες μετά τού γάμο τού τόν βρήκε μιά άποπληξία, σέ ήλικία 45 έτών... Τώρα εινε πιασμένος όπó τού δεξι πλευρά μου...

Ελληνικά Μυθιστορήματα (?) ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Και όταν, μετά τού 'Γέλα Παλιάτσου' τού θάνατον εκινούνεσθε νά κρημνισθή από τήν φρονιτιά των ένθουσιασμών ή τις εξέσασεν, ό 'Ιταλός τυχαίως ύψωσε τού βλέμμα πρós τού τρίτον δεξιά θεωρείον...

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

ΤΑΣΩ

Τού Κ. Χατζοπούλου

Σε μιά βουνίσια λαγκαδιά είχαμε μαζευτεί ένα καλοκαίρι μιά μικρή συντροφιά. Ήταν εκεί κάποια λουτρά κι' ένας φίλος μου, πού ήθελε νά γιατρέψη τούς ρευματισμούς του, κι' έσπερε και με μαζί του. Όξω από τούς κωριάτες, πού είχανε στήσει στήν πλαγιά τις πρόχειρες καλύβες τούς από έλατοκλαδά, βρήκαμε κι' άλλους πεντέξι τής δικής μας τάξης...

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

Όταν τού βλέμμα τού έπι τής σκηνης θριαμβευτú ύψωθή πρós αυτήν διά νά μή άποσπασθή πλέον, ή κόρη, άδιαφορούσα πρós τήν έκπληξην ήν παρήγαγεν έπί τού πλήθους ή κίνησις της έκείνη, άπέσπασεν έκ τού στήθους της σπανίας ώραιότητος ρόδον και τού έρριψε πρós τόν καλλικέλαδον και συμπαθή κολλιτέγχνην.

θηκε και κορίτσι πού ήταν, και με τον άντρα της, και τώρα πού άπόμεινε χήρα. «Αν ήτανε καλή, δέν έμεινε σέ τέτοια πεθερά», φώναζε θυμωμένα ή μάνα μου.

Περσότερο δέν προσέχαμε μες τά παιδιά, ώστόσο είχαμε μάθει πια νά βλέπουμε με φόβο τή γριά 'Αγγελίνα, πού πασπατεύοντας με τού ραβδί της έβγαίνα και θροισιόταν όλημέρα έξω στό κατώφλι τής αούλοπορτάς της, μουρουρίζοντας άδιάκοπα. Πολλές φορές στήσαμε τή γιαγιά γιατί ή μάνα μας δέν ήθελε νά δη στά μάτια της τή γριά 'Αγγελίνα, μα πάντα παίρναμε τήν ίδια άπάντηση: «Ήτανε κακός άνθρωπος στά νιάτα της, παιδί μου». Πιοτέρα δέ μες έλεγε ή γιαγιά, μιά αυτό έφτανε για νά τρομάξουμε τήν πότα της γριά 'Αγγελίνας και νά τή φανταζόμαστε σάν κακή στρίγγλα σταμένη από τού διάβολο νά παιδεύη τή Γαλιάναια. Μας 'ελεγε πει τόσα παρόμοια παραμύθια ή ίδια ή Γαλιάναια.

Καθώς φαινόταν όμως δέν ήταν αυτός ό λόγος πού ή μάνα μου δέν έβλεπε με καλό μάτι τή Γαλιάναια. Δέ θα τόν μαθαίναμε, δέν ή πατέρα; δέν ήταν στό δικαστήρια για ένα πηγάδι άνταμικό με τή γειτονίσια και συμπετέρα του, τή Γερωντάκαινα, κι αν ή Γερωντάκαινα δέν έβγαίνα και φώναζε πολλά έξω από τήν αυλή μας, άμα ή ψυχοπαίδα μας έκεί πού έπλενε πλάϊ στό πηγάδι έχυνε τά νερά στή δική της τήν αυλή. Ένα από τά πολλά πού έλεγε ήταν πώς τάχα ή ψυχοπαίδα πού είχαμε πρωτεύσει δέν έαναγούρισε από καλό τό στό χωριό, δθε τήν έφερε ό πατέρας. Περσότερα δέ νιώθαμε μες τά παιδιά, όσος δέ νιώσαμε περσότερα και μιά μέρα πού ήταν ή Γαλιάναια έκείνη πούχυνε τά νερά στήν ξενή αυλή κι' ή Γερωντάκαινα, πού βγήκε και τής άναποδογούρισε τή σκάφη, τής έλεπε κοντά σέ άλλες βρισιές:

Μπαινοβγάινε αυτό μέσα κι' έννοια σου θά σέ συγκρίσει καλά και σένας ό μουστακαλής. Μουστακαλή έννοοίσε τόν πατέρα μου. Η Γαλιάναια άφησε τή μέση τού πλύσιμο κι' έφυγε. Η μάνα μου τάρβαλε με τόν πατέρα σά γούρισε τού μεσημέρι σπύτι. «Έτσι μουρνάρα», άκούσαμε πού τού έλεπε έκεί πού παραμονεύαμε πίσω από τήν πόρτα τής κάμαρας πού μαλιώνανε.

Ό λόγος μές φάνηκε παράξενος. Μουρνάρα ό πατέρας πού δέν άφινε νά κούνη μάνα στή φουστανάλα τού! Μα ό μικρότερος άδερφός μου, ό κακομοίρης ό Γιαννούλης, δέν έμπνός άπ' όλους μας, μάς έήγησε πώς μουρνάρας δέν εινε μόνο έκείνος πού εινε λερός στή φορεσιά του, μα και κείνος πού πειράζει τά ξένα πράματα. «Ε και πειράζει ό πατέρας τά ξένα πράματα > τόν ρώτησα. «Ενν ή δέν εινε ή Γαλιάναια > έλεπε ό Γιαννούλης. Και μάς διηγήθηκε σιγαλά πώς μιά μέρα, πού ή Γαλιάναια σφουγγαρίζει τή σκάλα, εινε τόν πατέρα πού ήλιωσε στήν αυλή, εινε τόν πατέρα πού ήλιωσε στήν αυλή, εινε τόν πατέρα πού ήλιωσε στήν αυλή. «Θά τού πώ τής μάνας», έλεπε, «αν >αμιά μέρα τού γυρέσω πεντάρα και δέ μου τή δώση».

Η χήρα Γαλιάναια—έτσι άρχισε ό γιατρός—ήτανε τού δεξι χέρι τής μάνας μου, καθώς τού λένε. Όταν ή ψυχοπαίδα παράτρως κορόμφη ή άραπισοτιά και θερμοινότανε—κι αυτό γινότανε πολύ συχνά—ή όταν περισεύανε ό δουλειές στό σπύτι, ή μάνα μου δέν εινε παρά νάβρη τού παρόνθου και νά φοινάξη τή Γαλιάναια πού καθόταν άντίκρου, σ' ένα χαρόσπιτο με μιά ψηλά συλιά μικροσά στήν πόρτα του και μιά αυλή πάντα βρόμικη και λασπομένη από τις σαπουνάδες. Τού ξενοπλύμα ήταν ή καθαυτú δουλειά τής Γαλιάναιας, πού κοντά στό δικό της εινε νά χορταίνη άλλα τρία στόματα: δύο παιδιών της και τής πεθεράς της τυφλής γερώντισσας πού περνούσε τά στερνά παραπανιστά χρόνια της καθισμένη στήν αούλοπορτα και γκρινιάζοντας με τή νύφη της. Η Γαλιάναια με τις συνζες δουλειές πού έκανε στό σπύτι μας εινε γίνει πια δική μας. Ήταν ήσυχη, πρόσχαρη γυναίκα, καλοϊκτιστη και ήλικολογη. Σε μάς τά παιδιά περσότερο. Σηγά έκεί πού λαναρίζε τά μαλλιά έξω στή λούτσα, μάς μαζευε γύρω της και μάς έλεγε παραμύθια και συχνότερα άκόμα μάς γλίτωνε από τού λουριού τού πατέρα μπαινόντας στή μέση, ή για πιά άσάραλα, κρύβοντας μας πίσω από τού φουστάνι της.

Έτσι τήν είχαμε όλοι σέ καλό μάτι τή Γαλιάναια. Μόνο ή μάνα μου, αυτή πού τή φώναζε, δειφανότανε νά τή βλέπει με πολλή εύχαριστήση στό σπύτι. Μιά άφορημ ή αυτό γιά νά μαλιώνη με τή γιαγιά, τή δική της μάνα. «Δέν τή δέλω» με κρυφα καρδιά τήν πιάζω σπύτι μου», τήν άκούσαμε νά τής λέη πολλές φορές. «Μά τί σου κάνει, τί σου φταίει ή δόλια > τής άπαντούσε ή γιαγιά. «Αυτή καλά στά-

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΩΤΕΡΑ ΣΑΣ 10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΔΕΞΙΑ

Νέος εισερχόμενος διά πρώτην φοράν εις τού μυροβόλον σαλονάκι τής 'Σφαίρας' αίτει άλληλογραφίαν μετά γένου και δεσποινίδων πανταχόθεν. Γράψατε 'Περιστερί', p. r. Φάρασα.

— Διά πρώτην φοράν εισερχόμενος εις τού κομπόν σαλονάκι τής 'Σφαίρας' επιθυμώ άνταλλαγην c. p. και ερωτικόν επιστολάν μετά δεσποινίδων 16—18 ετών πανταχόθεν. Προτιμώ καλλονάς. Γράψατε 'Ονειροπόλον Ψυχην' p. r. 'Αθήνας.

— Δέξιματικός διαμένων προσωρινός έν Λαρίση άνταλλάσσει ερωτικάς επιστολάς μετά δεσποινίδων άποκλειστικώς πόλεως Λαρίσης. Γράψατε ύπό τά στοιχεία Γ. Κ. p. r. Λάρισα.

— Ανταλλάσσω κάρτας μετά δεσποινίδων και νεαράς χήρας. Άπαντώ άμέσως. Α. Γ. Π. Νο 13 p. r. Ένταυθα.

— Νέος ήλικίας 22 ετών, έγκατεστημένος έν τώ έξωτερικώ, επιθυμεί όπως συνάνη άλληλογραφίαν με νεαράς και σενας δεσποινίδας. Προτιμώται 'Αθηνών, Πειραιώς, Κυθήρων. Ψευδώνυμα άποκλειόνται. Γράψατε Mr Tassos Parissis, C/o American Bar. Ten-terfield N. S. w. Australia.

— Επιθυμώ άνταλλαγην c. p. ή επιστολών μετά ρομαντικών δεσποινίδων καλών οικογενειών πανταχόθεν. Διεθύνσεις: Λογιάν Κ. Σ. p. r. Ναυπλιον.

— Στήν φιλιάνη ΑΘΑΝΑΣΙΑΝ Β... Γιά τή γιορτή σου άπέριους εύχάς. Ariman, Γραφεία 'Σφαίρας'.

— Ιδρυθή σύλλογος, σκοπόν έχων τήν προστασίαν τών δυστυχών έρωτευμένων. Ζητεί άντιπροσώπους από όλας τάς συνοικίας τών 'Αθηνών και άλλων πόλεων νέους ή δεσποινίδας με άποστολήν ύπ' αυτών ύποθέσεων πρós προστασίαν. Πρόεδρος σύλλογος: 'Προστάτης' Έρωτευμένος Γραφεία 'Σφαίρας'.

— Σ' έχαραριστώ για τάς εύχάς σου ή κάρτα εινε θαυμασική μιά παρομοία ήθελε νά σου σταίλω' πού τόσo δυσκολεύθηκε στήν διεύθυνση. 'Ιουλία Φιωτάκη.

— Μου έγγραψθε πώς ό χαρακτήρ μου δέν θα έννοηθή; και τότε οποιοδήποτε Σάββατο, 'Ιουλία Φιωτάκη.

— Π. Φ. Τί γίνεσθε; τόσον ήτο: περιμένο άκόμη γράμμα σας' άνυπομονώ. Μ-ηλ-Κ-ης.

— Ανταλλάσσω επιστολάς και c. p. 'Αυκούργος Λαμειούς', Σχολή Τηλεγραφητών, Τ. Τ. 940.

— Όμορφα κορίτσια Σιώννης, Κωνσταντινουπόλεως, 'Αθηνών και Πειραιώς, άνταλλάξτε c. p. και επιστολάς με ένα βασιανόμοιο παιδί. Σκοπός ό γάμος. Γράψατε Ν. Σ. άνθροπολογόν 3000 Συνατάματος Πεζικού. Τ. Τ. 911.

— Είς τόν αγαπητόν μου φίλον 'Αντώνιον Γκριτζαλήν επί τή εορτή του 'Απ' τήν καρδιά σου εύχομαι χρόνια πολλά νά ζήσης κι' ό,τι στό πού σου σκεπτεσαι γρήγορα ν' άποκτήσης. Γριστυνη τόν βίον σου εύχομαι νά περάσης και μέγανε τού φίλο σου ποτέ νά μή ξεχάσης. Δ. Τσούρης.

— Άλε! Μή λησμονήτε ότι ιδρυθή συμμορία ύπό τόν τίτλον 'Μονόκλ' σκοπόν έχουσα άφ' ένός μεν τήν διαρκή ή και ελικρινή άλληλογραφίαν με ά τών άνταλλαχθέντων, άφ' έτέρου δέ τήν άμειλιτοκο καταδίωξιν τών καρσοσυλλεκτών. 'Μονόκλ', p. r. 'Αθήνας.

— Φωτεινó Σκοτάδι' τώρα πλέον έπιπέσθη ότι όχι μόνον ειναι άνειλικρινής αλλά συνάμα και γελοιά, διότι έγώ, δια τής επιστολής μου, σου άπέδειξα όχι μόνον ότι ειναι έν τάξει άπάντησι τής τιμής μου, άλλ' έχω και τού σθένος πού εινε έσοσ όσπε έξιόσκειται. «Παιδί 'Αμύνης».

— ΔΗΛΩΣΙΣ. Πληρωθείς από τά νάτια! ('Απογευματινός Νεάνιδος) άποσύρομαι από τού σαλονί τής αγαπητής μας 'Σφαίρας' και δέχομαι άνταλλαγην c. p. και επιστολάν από όλας και άπ' όλους και από παντού πρós κατηγορίαν μου. «Παιδί 'Αμύνης», Γραφεία 'Σφαίρας'.

— Ανταλλάσσω επιστολάς και c. p. έπί παντός θέματος πανταχόθεν. Γράψατε '21 Β. Φ.' p. r. Ένταυθα.

— Στήν Αθηναία Μοραλές 'Ελα μαζί τού δυό μικρό ή αγαπημένο νά έννοήσθε' με λιμασμένα γελία σέ προσμένο 'Ελα ν' άγκαλιασθώ με' άγάπη και με πόνο για ναύρης τήν παρηγορία στόν έρωτά μου μόνο 'Αθήναι 'Ανυπόφορο Κουνούτι».

— Ce que toute femme doit savoir. Voilà le titre du livre qui doit être lu par toute jeune fille. Vous l'aurez en envoyant 1 drachme à Marco Araniás, 64 rue Hoche, Marseille.

Πύξνοις τού τόκου εών Εντόκων Δραμματιών Από 10 Δεκεμβρίου 1919: Τρίμηνα 5 ο)ο Έξάμηνα 5 1)2 ο)ο Ετήσια 6 ο)ο ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ Διά τού 1920 *Εκπτώσεις 30 ο)ο διά τού είνη τής καταστροφίας εις τού ειδικόν έργοστάσιον ANT. ΕΥΝΑΡΙΟΥ δόδς Κεραμεικού άριθ. 19.

Μασκαρένιες κουβέντες
ΣΤΟ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ

Προσέξατε τι ζωή έχει το πεζοδρόμιο μάλιστα τες απόκριες; Πόσες μας σχέσεις, πόσες μας αναμνήσεις ευχάριστες τες χρεωστούμε αποκλειστικώς και μόνο στο πεζοδρόμιο; Είνε εφήμερες θά μου πείτε. Μπορεί. 'Αλλά, όπως κ' ή νότη μας τ' είνε; 'Ετσι με τέτοιες σχέσεις εφήμερες περνά χωρίς να το καταλάβουμε. Παρατηρήσατε πόσο νόστιμη, πόσο σκερτσόζα γίνεται κάθε γυναίκα στο πεζοδρόμιο, μπρός στις βιτρίνες με τ'απασράκοντα κρύσταλλα και την άνταύγεια των ηλεκτρικών πολυφώτων; Σύνήθως πηγαίνει με κάποια φίλη της—τι διακριτική που είνε μια καλή φίλη...—Τα βλέματά σας συναντώνται, συναντώνται χωρίς να το θέλετε, κ' αισθάνεσθε ένα ρίγος στη φρυγαλιά εκείνη ματιά της. Μήπως θα ρερίτε δεν αισθάνει εκείνη; Χά! Νά ξεράτε πόσο σās καταλαβαίνει... Γι' αυτό πάντα είνε ευδιάθετη μια γυναίκα, ύστερα από έναν περίπατο στο πεζοδρόμιο. 'Ω! σύζυγοι κι' ω έρασταί! μη γελιέσθε κρατεί κάτι απ' την φλόγα τώσων και τώσων ανδρών που την εΐδαν και την επόθησαν. 'Αρραξε την επιθυμία των τόν φτερό. Την δική των, όχι την δική σας, δεν είν' ευδιάθετη από σās, άλλ' από 'κείνους. Κι' αυτό είνε μια μικροαπιστία ξέρετε. Προσέξτε την καλά πώς κυττάζει. Σά να σās λέγη:

—Με εΐδε ένας γίος, ώραιος, ού! πολλ' ώραιος' αναμμένος σαν την φωτιά και γλυκός σαν την ζέση...Μου εΐπε—δηλαδή δεν μου εΐπε, με κύτταξε μονάχα, άλλ' ήταν σά να μου εΐπε αυτά τ'ά λόγια. 'Ω! άγνωστή μου έσύ; που με ντρέπεσαι. Ξέρω ότι είνε ένας άλλος—έσένα έννοουσε—ένας άλλος που δεν τον ντρέπεσαι και κάνεις χίλια δυά μαζί του, κρυφά απ' τον άνδρα σου, κρυφά απ' τη μαμά. Κι' όμως—πίστεψέ με—σέ νοιώθω περισσότερο έγω, και θά μπορούσα να σου προσφέρω, ότι δεν μπορεί εκείνος—ώ μὴν κάνης πώς τ' ξέρεις, δεν τ'ά ξε,εις όλα! Ξέρω έγω άλλα άλλα πράγματα...—Μά ύπάρχουν κι' άλλα κι' άλλα πράγματα; «'Αν ύπάρχουν 1...πou να ξέρης που να ξέρης...δεν φαντάζεσαι!...» —'Αλλά την καρδιά μου την έχω δοσμένη του εΐπα (άλήθεια, του τ'ό εΐπα)... —Μά την καρδιά σου δεν την ζήτησα, δεν την θέλω, τ' άρωμά σου θέλω ν' άπολάσω, τ' ώραιό σου φόρεμα να πασπατέψω, την νταντελλίτσα σου να χαρῶ, την καλτσίτσα σου και τ'ο γοβάκι σου, να πιῶ κρασί και να μεθίσω με τ'ο τρελλό σου τ'ο γοβάκι, που χτυπά τόσο άστοχα τ'ο πεζοδρόμιο και δεν ξέρει τι κάνει, δεν ξέρει, δεν ξέρει...Γιατί, καλέ, με ντρέπεσαι; Ντύσου αύριο πιερότος ένας ώραιος, σκανδαλιάρης πιερότος, κ' έγω κολομβίνα, μια θεότρελλη, παλαβή κολομβίνα χωρίς διόλου μυαλό στο κεφάλι, άποφασισμένη ν' άπιστήση—χά! χά! χά!—χίλιες φορές ν' άπιστήση μ' έναν τόσο άφρατο πιερότο σαν κ' έσένα. Και—μη γομίσης—ούτε θά μάθω, ούτε θέλω να μάθω τ' όνομά σου, ούτε ποιά εΐσαι, ούτε τίποτε—έτσι, για μια βραδυά, μια ώρα, φθάνει φθάνει μια ώρα».

Αυτά, αυτά κι' άλλα ακόμη σās λέγει ή ώραία σās, ω σύζυγοι κι' ω έρασταί! μά σεις δεν καταλαβαίνετε, δεν καταλαβαίνετε, και, θα ρερίτε ότι από σās είνε ευδιάθετη, κ' έξακολουθεΐτε τ'ά ίδια και τ'ά τετριμμένα... Μά θά σās φύγη—προσέξτε—, θά σās φύγη χωρίς να τ'ο καταλάβετε—είνε απόκριες—δεν άντέχει στον πειρασμό, δεν άντέχουμε όλοι, όλοι, να πάρη ή ευχή... 'Ο Διπλωμάτης

Πλήρης ήμερών έτελεύτησεν εν 'Ελευσίην ο γεραρός πρεσβύτης

ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ ΜΗΤΡΟΜΕΛΕΤΗΣ

Την κηδείαν του παρηκολούθησε πάνδημος ή γεννέτειρά του, βαθύτατα τιμῶσα τόν μεταστάνα άρχηγόν του φερωνύμου πατριαρχεικού Οίκου, εύτυχησαν να ίδη τούς γόνους αυτού λαμπρῶς άποκατεστημένους. Τους βαρυσυνδύοντας οικείους και τόν κ Κ. Μητρομελέτην, 'Επιθεωρητήν παρά τῷ 'Υπουργείῳ τῆς Γεωργίας, συλλυπούμεθα έγκαρδίως,

Και λίγη άρμη βρέ παιδιά!
ΔΥΟ ΘΑΛΑΣΣΟΚΟΥΤΑΙΑ

Τους έχουν για παλαβούς και τ'ος δύο. Και τ'ο Σπύρο τ'ο Φανφίλη και τ'ο Βλάμη. Τόν π.άτο, γιατί κουρδίζεται όταν τόν πειράζουν τ'ά παιδιά και τόν δεύτερο, επειδή ντύνεται ιδιότροπα, όπως αυτός θέλη. Χειμῶνα-καλοκαίρι τες γιορτές και τες Κυριακές, φορη άσπρα γάντια, ρούχα, που τ'ο οικονομεί από τ'ά ξένα βαπόρια, με κονιάκ ή ροῦμι, κ' άνθος στη κομπότροπα. Πειράζει κανέναν; 'Όχι! Τότε γιατί είνε παλαβός; Και σύ, αν ήρχοντο τ'ά παιδιά από πίσω και σου φώναζαν «τσιμπίαι-τσιμπίαι;» ένῳ πηγαινής στη δουλειά σου, δεν θά σ' έπιαναν τ'ά νεύρα; 'Ετσι και τ'ο Σπύρο τ'ο Φανφίλη.

Τ'ο πρωί με τ'ο καλαμίδι του, τ'ο βράδυ με τ'η βαρχούλα του ψαρεύει. Αυτή είνε ή δουλειά του.

*'Η θάλασσα εκείνη την ήμέρα ήταν ξάστερη. Κι' ο Σπύρος έβλεπε που πηγαΐναν ή καλογρηές, τ'ά πονηρά αυτά ψαράκια με τ'ο μικρό στόμα, και τούτρωγαν τ'ο δόλωμα. Μιά, δυά, τρει, δέκα φορές. 'Αρχισε να θυμώνη. Πώς διάβολο να τες διώξη; Πετούσε, λοιπόν κάθε τόσο, κ' από μια πέτρα. 'Αλλ' ή καλογρηές, φεύγανε για μια στιγμή και ξαναγύριζαν, ένῳ τ'άλλα ψάρια, τ'ά μελανούρια και τ'ά κεφαλόπουλα, έπαιριαν δρόμο. 'Ο Σπύρος έχασε την ύπονοήν του. Κι' όταν εΐδε μια, που την ελχε βάλει στο μάτι, να τρέξη γλ τσιμπίση ένῳ ακόμη καλά-καλά, δεν ελχε σταθί τ'ο δόλωμα, —'Ατιμη τῆς λέει. Θά σέ φάω!—Κι' ατρείται τ'ο καλαμίδι από τ'ά χέρια του, βγάξει τ'ο σακκάκι του και βουτάει στη θάλασσα.

'Ο Βλάμης στη βάρκα του, δεμένη στη σκάλα ενός 'Ολλανδέζικου, τόν εΐδε. Τ'ο πήρε ζήτημα φιλοτιμίας τ'ο πράγμα. Πηγαίνει λοιπόν στην πλώρη τῆς βάρκας του και φωνάζει τού Σπύρου, που έβγαινε εκείνη την ώρα, σαν λαδομένος ποντικός.

—Ρε Σπύρο, έτσι ρε πέφτουμε 1.. Και μπλούμ, μέσα κι' αυτός...

*'Ας λένε, όσο θέλουν, οι άλλοι, πώς είνε παλαβοί. 'Εγώ τούς θεωρώ ήπότες και τους δύο. Δεν πήγες ο Σπύρος από τ'ο ζήτηση τ'ο λόγο του Βλάμη για την προσβολή—έτσι την θεωρήσε—και ν' άρραχθούν στο δρόμο να γελή ή κόσμος με δαύτους. Παρά έστειλε τ'ο Γιάννη τόν Μαντόλα και τ'ο Θανάση, ο Νταραβέρτα «παιδιά τῆς βάρκας» και τ'ά δύο, και τόν ζήτησε σέ μονομαχία. 'Εδέχθησε ο Βλάμης. 'Αλλ' όχι με σπαθί ούτε με πιστόλι.

—Θά πάρη αυτός τη βάρκα του τούς ελπε, κ' έγω τη δική μου. Θ' αλαγοάροουμε ένα μίλλι. 'Εκεί θά πάμε μακριά εκατό μέτρα ο ένας από τόν άλλον. 'Υστερα θά λάμνουμε κ' ή δυά κ' ή βάρκες μας θά τρακάρουν. 'Όποια σπάση, έσπασε. Κι' όποιος άπ' τούς δυά μης βρεθί στη θάλασσα αν μπορέση και βγη κολυμπώντας καλά, ειδεμηθεός σωρ κέσ'τον. Κι' ο Σπύρος έμεινε σύμφωνος.

*'Ενα μίλλι μακριά από τ'ο μουργίο διακρίνονται δυά βάρκες που ή μια πηγαΐνει κατ' έπάνω τῆς άλλης. 'Αν ελχες κιάλια θάβλεπες στη μια τ'ο Βλάμη και στην άλλη τ'ο Σπύρο, γυμνούς, να λάμνουν. 'Εγίνετο ή μονομαχία! Πέντε μέτρα ακόμη και τ'ο κακό θά γινόταν. 'Αλλ' έκαμε ή μια «όρτσα» κ' ή άλλη «μπότσα». Τί εΐλε συμβή; 'Ο Βλάμης ξαγνάτεψε κατά τ'ο Πάππα καπνό. Θυμήθηκε πώς ήταν Τετόρη και περιμένε τ'ο Μακίβερη.

—Ρε Σπύρο, τού φωνάζει, έρχεται ο «Μακίβερης». 'Εχω πη τού πρώτου καμαρότου να μου φέρη από τ' 'Αλτζέρι δέκακάσες ποῦρα. Πρέπει πρώτα να πάω να τες πάρω. Τού έχω δώσει τ'ο λόγο μου τού ανθρώπου, κ' αν πνιγῶ!

Κι' ο Σπύρος:

—Κ' έγω έχω δουλειά! Δεν άκουσεσ' κάπου έρριξαν δυναμίτη πάω να βγάλω καμιά όκ'ά ψάρια...

Ν. Νησώτης

Τά μάτια σου

Τί ώραία πουν' τ'ά μάτια σου, πώς λάμπον! Τί λομπερή κ' ή φλόγα τῆς θεριάστρας που σκορπά χανωτική τῆ ζεστασιά της στην κρυάδα τού χειμῶνα. Μά είνε λαμπρότερη άκόμα ή λαμπράδα τῶν ματιῶν σου και με φλογίζει. 'Ω! γιατί να με τραβῶ τόσο ή λάμψη τῆς θεριάστρας μου και γιατί τ'ά μάτια σου γάνε λαμπρότερα άπ' αυτῆ και να με φωτίζουν κι' όταν έσύ κοιμάσαι; Rose d'Amour

—ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ—

'Ηθε κ' ή 'Αντριανόβνα Ρωσσίδα μπαλαρίνα, που λέν όσοι την εΐδαν ότι χορεύει φίνα. Θά ξετρελλάνη και αυτῆ τούς θαυμαστές τού κάλλους και θά πατήση στο χορό, καμπόσωνε τούς κάλους.

Και μια κυρία έχασε ένα κολλιέ αξίας—έ μαργαριταρόπετρες ώραιάς και σπανίας. Μά κάλι ξαναβρέθηκε. Δεν πρόφθασ' ή κυρία να κάμη ούτε μια σηγή ούτε λιποθυμία...

Τ'ο κούο έσφιξε πολύ και πειά δεν χωριτεύει και τρέπο για να ζεσταθί καθέννας μας γυρεύει. Τέτοιος καιρός δεν είν' για δυά μονάχα. Πρέπει κι' άλλοι και τρεις και τέσσερες μαζί και λίγοι θάνε πάλι...

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

*('Εκ τῆς γραφῆς επεξηγείται ο χαρακτήρ. 'Απαντήσεις μόνον εις ψευδώνυμα. Διά κάθε άνάλυσιν χαρακτήρος δέον να έσωκλειώνται δε, 2.)

Μαργαρίταν Γκωτιέ, Πειραιά.—Πάλιν καλά που δεν ξεχάσατε κ' αυτῆν την φορά τούς τόνους! Ελσθε ζιζάνιο, παιχνιδιάρη πάρα πολύ, αλλά και πεισματάρη όχι λιγώτερο. Κυνηγάτε τ'ά δόνατα και σās παρανοούν διότι κρῖντε πολύ τ'ο βαθύτερο ελγαι σας! Σās εύχομαι να μη δοκιμάσετε διαψεύσεις έλλείδων και πικρίας, αλλά πολύ τ'ο φοβούμαι...

*'Απαρηγόρητον.—'Αν εΐσθε σεις άπαρηγόρητος, τότε ποιος είνε παρηγορημένος; 'Όχι, δεν θά σās συμβουλευέω να την λησμονήσετε—όπως φοβήθηκε—, διότι εμαι βεβαία ότι δεν την αγαπάτε κ' ούτε ποτέ την αγαπήσατε. Διότι δύναμαι να σās βεβαιώσω ότι εις φσίαν ός τῆν ιδιικήν σας, ή εϊσβολή τού πάθους θά εγίνετο συνταρακτική, καταρρακτώδης, τέτοια δέ άρνησις εκ μέρους της, θά σās έσοκόνα. 'Απλῶς την έπροσέξατε και την συμπάθησατε, αφού είνε άλλως τε άξιοσυμπάθητος. 'Υποπτεύομαι όμως ότι και σ' αυτῆν συμβαίνει ο,τι και με σās: σχέσεις άπλῶς έχουν και νομίζει ότι τόν αγαπά, δεν τόν αγαπά όμως τόν άλλον. 'Η Πυθία

Τα μυστήρια τού Μιστόκλη

ΤΟ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟ

Πείσματα και πεισματικά σέ μένα δεν περνούνε, ρε Εύα, γιατί εμαι μάταιος παιδί και με περικαλούνε. Μπήκεις; 'Όχι που στο λέω, μά θά σέ καγονίσω τι και φί... Αί ρε γυναίκα!... Δεν έχουνε άθροιστό, ρε άγιοι Πάντοι, και μου κακοφιλέστε... Ρε, την κορόϊδα μου κάνεις, ρε Μανιώ; Ρε σπλάγχο άσπλαγχο... Σε τ'ά μένα, ρε... 'Ακου τ'ο λοιπό, ρε Οικουμένη. 'Η Μανιώ μουστειλς πεσκέσι την κυρα-Διαμάντω, μια χεριά μιστρά τ'ο δουλῶνε, και μου γύρεψε, λέει, να τῆς στείλω τ'ο βιβλιάριο τῆς Δαϊκής... Τί να σου κάνω, ρε μπαμπάσε, ρε Δαλιδά, φοράς φουστάνια κ' είνε ντροπή. Νάσωνα άντρας κ' α δέ σέ κόντινα μια πιθαμή, ρε μοβόρα... Θά σου ρουφούσα τ'ο γαΐμα μονορροφί, ρε δημόσια, και θά μασούσα τ'ά σωτικά. Γιατί δηλαδή; Στ'ά χέρια μου δεν ήταν σέ άσφάλεια τ'ο βιβλιάριο, ρε παραδομάχα; Γίνου άντρας, κωρή, κ' έλα να ξηγηθούμε. Αί ρε Παναγιά χερνιάρα! Την παρακράτησι σου, ρε Μανιώ! 'Ηθελα να σ' άντάμωνα να σου έλα καμλόσα κ' αν δέ σου γύριζα τ'ο νου ός μουκόβαν τη γλώσσα.

*'Αντιπρόσωποι τῆς «Σφαιρας».—Διορίζομεν αντιπρόσώπον μας εν Πόρτ-Σάϊδ τῆς Αιγύπτου τόν κ. Κωνστ. Ε. Σουλγιόν πρὸς ὄν δέον ν' άπευθύνονται οι έκείτ'αναγνώσται μας.